

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 338

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

21 grudnia 2011

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Addendum do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowywania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylenia dyrektywy Rady 73/44/EEG oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE (Dz.U. L 272 z 18.10.2011)** 1

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony** 2

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1345/2011 z dnia 19 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 194/2008 w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar** 19

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1346/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. ustanawiające zakaz połowów kaproszowatych w wodach UE i wodach międzynarodowych obszarów VI, VII oraz VIII przez statki pływające pod banderą dowolnego państwa członkowskiego z wyjątkiem Danii i Irlandii	20
★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1347/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. ustanawiające zakaz połowów śledzia w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów Vb, VIb oraz VIaN przez statki pływające pod banderą Niemiec	22
★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1348/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. ustanawiające zakaz połowów kaprosza w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów VI, VII oraz VIII przez statki pływające pod banderą Zjednoczonego Królestwa	24
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1349/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 376/2008 ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych	26
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1350/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie czasowego zawieszenia ceł przywozowych na niektóre zboża w odniesieniu do roku gospodarczego 2011/2012	27
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1351/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 747/2001 w odniesieniu do zawieszenia unijnych kontyngentów taryfowych oraz ilości referencyjnych dla niektórych produktów rolnych pochodzących z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy	29
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1352/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania	31
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1353/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 883/2006 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w odniesieniu do prowadzenia kont przez agencje płatnicze, deklaracji wydatków i dochodów oraz warunków zwrotu wydatków w ramach EFRG i EFRROW	35
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1354/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. otwierające unijne roczne kontyngenty taryfowe w odniesieniu do owiec, kóz, mięsa baraniego i koziego	36
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1355/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 329/2007 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej	39
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1356/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw ...	48
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1357/2011 z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych w ciągu pierwszych siedmiu dni grudnia 2011 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz wysokiej jakości wołowiny na mocy rozporządzenia (WE) nr 620/2009	50

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ADDENDUM

do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowywania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylenia dyrektywy Rady 73/44/EWG oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 272 z dnia 18 października 2011 r.)

Do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. dodaje się oświadczenie w brzmieniu:

OŚWIADCZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Parlament Europejski i Rada zdają sobie sprawę z tego, jak ważne jest przedstawianie konsumentom dokładnych informacji, w szczególności w przypadku gdy produkty są oznakowane wskazaniem pochodzenia, aby chronić ich przed oszukańczymi, niedokładnymi lub wprowadzającymi w błąd informacjami. Stosowanie nowych technologii, takich jak etykietowanie elektroniczne – w tym identyfikacja radiowa – może stanowić użyteczne narzędzie, dostarczające takich informacji i podążające jednocześnie za postępem technicznym. Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji, aby – sporządzając sprawozdanie na mocy art. 24 przedmiotowego rozporządzenia – uwzględniła ich wpływ na ewentualne nowe wymagania w zakresie etykietowania, by m.in. umożliwić poprawę identyfikowalności wyrobów.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/99/UE

z dnia 13 grudnia 2011 r.

w sprawie europejskiego nakazu ochrony

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. a) i d),

uwzględniając inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Węgierskiej, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) art. 82 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje, że współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych.
- (3) Zgodnie z programem sztokholmskim – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli⁽²⁾, przyjętym przez Radę Europejską na posiedzeniu

w dniach 10–11 grudnia 2009 r., wzajemne uznawanie powinno dotyczyć także wszystkich rodzajów wyroków i orzeczeń sądowych, które zależnie od systemu prawnego mogą mieć charakter karny albo administracyjny. W programie wzywa się Komisję i państwa członkowskie do przeanalizowania możliwych sposobów udoskonalenia ustawodawstwa i środków praktycznego wsparcia służących ochronie ofiar. Zaznacza się również, że ofiarom przestępstw można zaoferować specjalne środki ochrony, które powinny być skuteczne na terenie Unii. Niniejsza dyrektywa jest częścią spójnego i kompleksowego zestawu środków dotyczących praw ofiar.

- (4) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet wzywa państwa członkowskie do poprawienia przepisów prawa krajowego i strategii politycznych w zakresie zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet oraz do podjęcia działań ukierunkowanych na przyczyny przemocy wobec kobiet, przede wszystkim za pomocą środków prewencyjnych, a także wzywa Unię do zagwarantowania wszystkim ofiarom przemocy prawa do uzyskania pomocy i wsparcia. W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009, poparto propozycję dotyczącą wprowadzenia europejskiego nakazu ochrony ofiar.
- (5) W rezolucji z 10 czerwca 2011 r. w sprawie harmonogramu działań na rzecz zwiększania praw i ochrony ofiar, w szczególności w postępowaniu karnym, Rada stwierdziła, że należy podjąć działania na szczeblu Unii w celu wzmocnienia praw i ochrony ofiar przestępstw i wezwała Komisję do przedstawienia odpowiednich wniosków temu służących. W tym kontekście należy stworzyć mechanizm gwarantujący wzajemne uznawanie przez państwa członkowskie decyzji dotyczących środków ochrony dla ofiar przestępstw. Zgodnie z tą rezolucją niniejsza dyrektywa, która dotyczy wzajemnego uznawania środków ochrony przyjmowanych w sprawach karnych, powinna zostać uzupełniona właściwym mechanizmem dotyczącym środków przyjmowanych w sprawach cywilnych.
- (6) We wspólnej, pozbawionej wewnętrznych granic przestrzeni sprawiedliwości należy zapewnić, aby ochrona

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 24 listopada 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

udzielana danej osobie fizycznej w jednym państwie członkowskim była utrzymana i kontynuowana we wszystkich innych państwach członkowskich, do których przemieszcza się lub przemieściła się dana osoba. Należy również zapewnić, aby uzasadnione korzystanie przez obywateli Unii z prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 21 TFUE, nie skutkowało utratą przez nich ochrony.

- (7) Z myślą o osiągnięciu tych celów należy w niniejszej dyrektywie ustanowić przepisy, na mocy których ochrona wynikająca z określonych środków ochrony przyjętych zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego („państwa wydającego”) może zostać rozszerzona na inne państwo członkowskie, w którym osoba podlegająca ochronie zdecydowała się zamieszkać lub przebywać („państwo wykonujące”).
- (8) Niniejsza dyrektywa uwzględnia różne tradycje prawne państw członkowskich oraz fakt, że skuteczną ochronę można zapewniać dzięki nakazom ochrony wydanym przez organ inny niż sąd karny. Niniejsza dyrektywa nie ustanawia obowiązku wprowadzenia do krajowych systemów prawnych zmian, które dotyczyłyby przyjmowania środków ochrony, ani nie ustanawia obowiązku wprowadzenia lub zmiany systemu prawa karnego na potrzeby wykonywania europejskiego nakazu ochrony.
- (9) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochrony, których szczególnym celem jest ochrona danej osoby przed czynem zabronionym innej osoby, mogącym w jakikolwiek sposób zagrozić jej życiu lub netykalności fizycznej, psychicznej czy seksualnej, np. poprzez uniemożliwienie wszelkich form molestowania, czy jej godności lub wolności osobistej, np. poprzez uniemożliwienie uprowadzenia, nękania i innych form przymusu pośredniego, oraz które mają na celu zapobieganie nowym czynom zabronionym lub ograniczenie skutków wcześniejszych czynów zabronionych. Te prawa osobiste przysługujące osobie podlegającej ochronie stanowią podstawowe wartości uznawane i upowszechniane we wszystkich państwach członkowskich. Państwo członkowskie nie jest jednak zobowiązane do wydawania europejskiego nakazu ochrony na podstawie środka karnego, który nie służy konkretnie ochronie osoby, ale służy przede wszystkim innym celom, np. społecznej resocjalizacji przestępcy. Należy podkreślić, że niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochrony, które mają na celu ochronę wszystkich ofiar, a nie tylko ofiar przemocy uwarunkowanej płcią, z uwzględnieniem specyfiki każdego rodzaju przestępstwa.
- (10) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochrony przyjmowanych w sprawach karnych, a zatem nie obejmuje środków ochrony przyjmowanych w sprawach cywilnych. Aby środek ochrony mógł być wykonywany zgodnie z niniejszą dyrektywą, popełnienie

przestępstwa nie musi być stwierdzone prawomocnym orzeczeniem. Nie ma również znaczenia karny, administracyjny lub cywilny charakter organu przyjmującego środek ochrony. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje państw członkowskich do zmiany ich prawa krajowego w sposób umożliwiający im przyjmowanie środków ochrony w trakcie postępowania karnego.

- (11) Niniejsza dyrektywa ma mieć zastosowanie do środków ochrony przyjmowanych dla dobra ofiar lub potencjalnych ofiar przestępstw. Niniejsza dyrektywa nie powinna w związku z tym mieć zastosowania do środków przyjmowanych z myślą o ochronie świadków.
- (12) Jeżeli środek ochrony określony w niniejszej dyrektywie jest przyjmowany w celu zapewnienia ochrony osobie bliskiej względem głównej osoby podlegającej ochronie, można również wystąpić o europejski nakaz ochrony i wydać go w stosunku do tego bliskiego, na warunkach wymienionych w niniejszej dyrektywie.
- (13) Wnioski o wydanie europejskiego nakazu ochrony powinny być rozpatrywane odpowiednio szybko z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, w tym jej pilności, daty przewidzianego przybycia osoby podlegającej ochronie na terytorium państwa wykonującego i w miarę możliwości stopnia zagrożenia osoby podlegającej ochronie.
- (14) Jeżeli na mocy niniejszej dyrektywy osobie podlegającej ochronie lub osobie stwarzającej zagrożenie ma być przekazana informacja, w odpowiednich przypadkach należy ją również przekazać opiekunowi lub przedstawicielowi danej osoby. Należy również zwrócić należytą uwagę na to, że konieczne jest, by osoba podlegająca ochronie, osoba stwarzająca zagrożenie lub opiekun lub przedstawiciel otrzymywali w trakcie postępowania informacje przewidziane w niniejszej dyrektywie w zrozumiałym dla nich języku.
- (15) W ramach procedur związanych z wydawaniem i uznawaniem europejskiego nakazu ochrony właściwe organy powinny odpowiednio uwzględniać potrzeby ofiar, w tym osób bezbronnnych, takich jak małoletnich i osób niepełnosprawnych.
- (16) Na użytek niniejszej dyrektywy środkiem ochrony może być środek nałożony wyrokiem w rozumieniu decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych⁽¹⁾ lub decyzją w sprawie środków nadzoru w rozumieniu decyzji ramowej Rady

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 102.

2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania⁽¹⁾. Jeśli decyzja została przyjęta w państwie wydającym na podstawie jednej z tych decyzji ramowych, procedura uznawania powinna być odpowiednio realizowana w państwie wykonującym. Nie powinno to jednak wykluczać możliwości przekazania europejskiego nakazu ochrony państwu członkowskiemu innemu niż państwo wykonujące decyzje wydane na podstawie tych decyzji ramowych.

- (17) Zgodnie z art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz zgodnie z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej osobie stwarzającej zagrożenie należy – w trakcie procedury prowadzącej do przyjęcia środka ochrony albo przed wydaniem europejskiego nakazu ochrony – zapewnić prawo do przedstawienia swoich racji oraz prawo do zakwestionowania danego środka ochrony.
- (18) Aby móc na swoim terytorium zapobiec popełnieniu przestępstwa przeciwko ofierze, państwo wykonujące powinno dysponować środkami prawnymi pozwalającymi uznać decyzję wydaną wcześniej na rzecz ofiary w państwie wydającym, które równocześnie pozwolą uniknąć wszczynania przez ofiarę nowego postępowania lub ponownego przedstawiania dowodów w państwie wykonującym, jak gdyby państwo wydające nie wydało wspomnianej decyzji. Uznanie europejskiego nakazu ochrony przez państwo wykonujące oznacza m.in., że właściwy organ tego państwa akceptuje w granicach wyznaczonych niniejszą dyrektywą istnienie i ważność środka ochrony przyjętego w państwie wydającym, uznaje stan faktyczny opisany w europejskim nakazie ochrony oraz zgadza się na zapewnienie lub kontynuację ochrony zgodnie ze swoim prawem krajowym.
- (19) Niniejsza dyrektywa zawiera wyczerpujący wykaz zakazów i ograniczeń, które – jeżeli zostały nałożone w wydającym państwie członkowskim i ujęte w europejskim nakazie ochrony – państwo wykonujące powinno uznać i wykonać z zachowaniem ograniczeń sformułowanych w niniejszej dyrektywie. Na szczeblu krajowym mogą występować inne rodzaje środków ochrony, takie jak nakładany na osobę stwarzającą zagrożenie obowiązek pozostawania w określonym miejscu, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe. Takie środki mogą zostać nałożone w państwie wydającym w ramach procedury prowadzącej do przyjęcia jednego ze środków ochrony, które zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą stanowić podstawę europejskiego nakazu ochrony.
- (20) Ponieważ w państwach członkowskich różne rodzaje organów (cywilne, karne lub administracyjne) są właściwe do przyjmowania i wykonywania środków ochrony, należy przewidzieć mechanizm współpracy między państwami członkowskimi oparty na niniejszej dyrektywie o wysokim stopniu elastyczności. W związku

z tym właściwy organ w państwie wykonującym nie musi we wszystkich przypadkach przyjmować takiego samego środka ochrony jak ten, który orzeczono w państwie wydającym i ma on pewną swobodę, by orzec dowolny środek, który uzna on za adekwatny i właściwy w analogicznej sprawie do zapewnienia ciągłej ochrony osoby podlegającej ochronie w świetle swojego prawa krajowego i w świetle środka ochrony przyjętego w państwie wydającym i opisanego w europejskim nakazie ochrony.

- (21) Zakazy lub ograniczenia, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, obejmują między innymi, środki mające na celu ograniczenie kontaktów osobistych i kontaktów na odległość między osobą podlegającą ochronie a osobą stwarzającą zagrożenie, na przykład poprzez określenie pewnych warunków takich kontaktów lub nałożenie ograniczeń w odniesieniu do ich treści.
- (22) Właściwy organ państwa wykonującego powinien poinformować osobę stwarzającą zagrożenie, właściwy organ państwa wydającego oraz osobę podlegającą ochronie o wszelkich środkach przyjętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony. Informując osobę stwarzającą zagrożenie, należy zwrócić należytą uwagę na dobro osoby podlegającej ochronie, tak by nie ujawnić jej adresu ani innych danych kontaktowych. Dane takie nie powinny się znaleźć wśród udzielanych informacji, o ile adres lub inne dane kontaktowe nie są zawarte w treści zakazu lub ograniczenia nałożonego na osobę stwarzającą zagrożenie w ramach środka ochrony.
- (23) Jeżeli właściwy organ państwa wydającego wycofał europejski nakaz ochrony, właściwy organ państwa wykonującego powinien zaprzestać stosowania środków podjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony, co oznacza, że właściwy organ w państwie wykonującym może samodzielnie i zgodnie ze swoim prawem krajowym przyjąć dowolny środek ochrony na podstawie swojego prawa krajowego, by chronić daną osobę.
- (24) Ponieważ niniejsza dyrektywa dotyczy przypadków, w których osoba podlegająca ochronie przenosi się do innego państwa członkowskiego, wydawanie lub wykonywanie europejskiego nakazu ochrony nie powinno oznaczać przeniesienia na państwo wykonujące uprawnień co do sankcji podstawowych, w zawieszeniu, alternatywnych, warunkowych lub pobocznych, ani żadnych uprawnień co do środków bezpieczeństwa nałożonych na osobę stwarzającą zagrożenie, jeżeli osoba ta nadal mieszka w państwie, które przyjęło taki środek ochrony.
- (25) W stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość zastosowania środków elektronicznych w celu wprowadzenia w życie środków przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, zgodnie z przepisami i procedurami krajowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 294 z 11.11.2009, s. 20.

- (26) W kontekście współpracy organów zaangażowanych w zapewnianie ochrony osobie podlegającej ochronie właściwy organ państwa wykonującego powinien powiadomić właściwy organ państwa wydającego o wszelkich przypadkach naruszenia środków, które państwo wykonujące przyjęło w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony. Dzięki takiemu powiadomieniu właściwy organ państwa wydającego powinien być w stanie szybko zadecydować o odpowiedniej reakcji w odniesieniu do środka ochrony nałożonego w jego własnym państwie na osobę stwarzającą zagrożenie. Reakcja taka może w stosownych przypadkach obejmować zastosowanie środka polegającego na pozbawieniu wolności w miejsce pierwotnie orzeczonego środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, na przykład środka alternatywnego względem tymczasowego aresztowania lub wynikającego z warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oznacza to, że ponieważ decyzja taka nie nakłada sankcji *ex novo* za nowe przestępstwo, nie wyklucza ona możliwości, by państwo wykonujące nałożyło w stosownych przypadkach sankcje, jeżeli nastąpi naruszenie środków przyjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony.
- (27) Zważywszy na różne tradycje prawne w państwach członkowskich, jeżeli w sprawie analogicznej do stanu faktycznego określonego w europejskim nakazie ochrony nie byłby w państwie wykonującym dostępny żaden środek ochrony, właściwy organ państwa wykonującego powinien zgłaszać właściwemu organowi państwa wydającego wszelkie znane mu przypadki naruszenia środka ochrony określonego w europejskim nakazie ochrony.
- (28) Aby zapewnić sprawne stosowanie niniejszej dyrektywy w każdej poszczególniej sprawie, właściwe organy państwa wydającego i wykonującego powinny wykonywać swoje uprawnienia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i przy uwzględnieniu zasady *ne bis in idem*.
- (29) Od osoby podlegającej ochronie nie należy wymagać ponoszenia kosztów uznania europejskiego nakazu ochrony, które są nieproporcjonalne w porównaniu z analogiczną sprawą krajową. Przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny zapewnić, by po uznaniu europejskiego nakazu ochrony osoba podlegająca ochronie nie musiała wszczynać dalszego postępowania krajowego w celu uzyskania właściwego organu państwa wykonującego bezpośrednio na skutek uznania europejskiego nakazu ochrony decyzji dotyczącej zastosowania środka, jaki byłby dostępny na mocy prawa krajowego w analogicznej sprawie w celu zapewnienia bezpieczeństwa osoby podlegającej ochronie.
- (30) Pamiętając o zasadzie wzajemnego uznawania, która stanowi podstawę niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny w jak najszerszym zakresie przyczyniać się do tego, by właściwe organy pozostawały ze sobą w bezpośrednim kontakcie przy wykonywaniu niniejszej dyrektywy.
- (31) Bez uszczerbku dla niezawisłości sądów i różnic w organizacji systemów sądowych w Unii, państwa członkowskie powinny zwrócić się do podmiotów odpowiedzialnych za szkolenia sędziów, prokuratorów, policji i pracowników wymiaru sprawiedliwości zaangażowanych w procedury mające na celu wydawanie i uznawanie europejskiego nakazu ochrony o przeprowadzanie odpowiednich szkoleń w związku z celami niniejszej dyrektywy.
- (32) W celu ułatwienia oceny stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji odpowiednie dane dotyczące stosowania krajowych procedur związanych z europejskim nakazem ochrony, przynajmniej w odniesieniu do liczby europejskich nakazów ochrony, o których wydanie wystąpiono, które wydano lub które uznano. W tym kontekście inne dane, takie jak np. rodzaj przestępstwa, również byłyby użyteczne.
- (33) Niniejsza dyrektywa powinna przyczynić się do ochrony osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, uzupełniając tym samym, ale nie wpływając na akty, które już w tej dziedzinie obowiązują, takie jak decyzja ramowa 2008/947/WSiSW oraz decyzja ramowa 2009/829/WSiSW.
- (34) Gdy decyzja dotycząca środka ochrony jest objęta zakresem stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej⁽²⁾ lub Konwencji haskiej z 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci⁽³⁾, decyzja ta powinna zostać uznana i wykonana zgodnie z przepisami jednego z odpowiednich aktów prawnych.
- (35) W stosownych przypadkach państwa członkowskie i Komisja powinny zawrzeć informację o europejskim nakazie ochrony w prowadzonych kampaniach edukacyjnych i uświadamiających dotyczących ochrony ofiar przestępstw.
- (36) Dane osobowe przetwarzane przy stosowaniu niniejszej dyrektywy powinny być chronione zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁽⁴⁾ oraz zgodnie z zasadami określonymi w Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z 1981 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 48 z 21.2.2003, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

(37) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zgodnie z art. 6 TUE.

(38) Zachęca się państwa członkowskie do uwzględniania przy stosowaniu niniejszej dyrektywy praw i zasad określonych w Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r.

(39) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(40) Zgodnie z art. 3 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo notyfikowało chęć uczestnictwa w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.

(41) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana, ani jej nie stosuje.

(42) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana, ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa określa zasady pozwalające organowi sądowemu lub równoważnemu organowi w państwie członkowskim, w którym przyjęto środek ochrony służący ochronie

osoby przed czynem zabronionym innej osoby mogący zagrazić jej życiu, nieetykalności fizycznej lub psychicznej, godności, wolności osobistej lub nieetykalności seksualnej – wydać europejski nakaz ochrony, dzięki któremu właściwy organ w innym państwie członkowskim może nadal chronić daną osobę na terytorium tego innego państwa członkowskiego w przypadku wystąpienia działań wyczerpujących lub przypuszczalnie wyczerpujących – w świetle prawa krajowego państwa wydającego – znamiona przestępstwa.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) „europejski nakaz ochrony” oznacza decyzję o środku ochrony, którą wydał organ sądowy lub równoważny organ w państwie członkowskim i na podstawie której organ sądowy lub równoważny organ w innym państwie członkowskim stosuje środek lub wszelkie środki zgodnie z własnym prawem krajowym, by dalej chronić osobę podlegającą ochronie.

2) „środek ochrony” oznacza decyzję w sprawach karnych, którą wydano w państwie wydającym zgodnie z jego prawem i procedurami krajowymi i która na osobę stwarzającą zagrożenie nakłada co najmniej jeden z zakazów lub ograniczeń określonych w art. 5 w celu ochrony osoby podlegającej ochronie przed czynem zabronionym mogący zagrazić jej życiu, nieetykalności fizycznej lub psychicznej, godności, wolności osobistej lub nieetykalności seksualnej.

3) „osoba podlegająca ochronie” oznacza osobę fizyczną, którą otacza się ochroną wynikającą ze środka ochrony orzeczonego przez państwo wydające.

4) „osoba stwarzająca zagrożenie” oznacza osobę fizyczną, na którą nałożono co najmniej jeden z zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 5.

5) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym orzeczono środek ochrony stanowiący podstawę do wydania europejskiego nakazu ochrony.

6) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano europejski nakaz ochrony celem jego uznania.

7) „państwo nadzoru” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzję w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

Artykuł 3

Wyznaczanie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o tym, który organ lub organy sądowe lub im równoważne są właściwe w świetle jego prawa krajowego do wydawania europejskiego nakazu ochrony i do uznawania takiego nakazu zgodnie z niniejszą dyrektywą, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.

2. Otrzymane informacje Komisja przekazuje wszystkim państwom członkowskim. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach informacji, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 4

Zaangażowanie organu centralnego

1. Każde państwo członkowskie może do wspomagania swoich właściwych organów wyznaczyć organ centralny lub, jeżeli przewiduje to jego system prawny, kilka organów centralnych.

2. Państwo członkowskie może, jeżeli to konieczne z uwagi na uwarunkowania organizacyjne jego wewnętrznego systemu wymiaru sprawiedliwości, przydzielić organowi centralnemu lub organom centralnym zadanie urzędowego przekazywania i odbioru europejskich nakazów ochrony, jak również uczynić odpowiedzialnymi za wszelką inną korespondencję urzędową. Z tego względu wszelkie zawiadomienia, konsultacje, informacje, zapytania i notyfikacje mogą być wymieniane między właściwymi organami z pomocą, w odpowiednich przypadkach, wyznaczonego organu centralnego lub wyznaczonych organów centralnych danego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie pragnące skorzystać z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają Komisję o wyznaczonym organie centralnym lub organach centralnych. Podawane informacje są wiążące dla wszystkich organów państwa wydającego.

Artykuł 5

Warunek istnienia środka ochrony na mocy prawa krajowego

Europejski nakaz ochrony można wydać tylko wtedy, gdy w państwie wydającym został uprzednio zastosowany środek ochrony, który nakłada na osobę stwarzającą zagrożenie co najmniej jeden z poniższych zakazów lub ograniczeń:

a) zakaz przebywania w określonych miejscach, miejscowościach lub na określonych obszarach, gdzie mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;

b) zakaz lub ograniczenie wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych; lub

c) zakaz lub ograniczenie możliwości zbliżania się na odległość mniejszą, niż to określono, do osoby podlegającej ochronie.

Artykuł 6

Wydawanie europejskiego nakazu ochrony

1. Europejski nakaz ochrony można wydać, gdy osoba podlegająca ochronie postanowi zamieszkać lub już mieszka w innym państwie członkowskim albo gdy zdecyduje się na pobyt lub już przebywa w innym państwie członkowskim. Decydując o wydaniu europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wydającego uwzględni m.in. długość okresu(-ów), jaki(-e) osoba podlegająca ochronie planuje spędzić w państwie wykonującym, oraz zasadność potrzeby ochrony.

2. Organ sądowy lub jemu równoważny organ w państwie wydającym może wydać europejski nakaz ochrony tylko na żądanie osoby podlegającej ochronie, sprawdzwszy, czy dany środek ochrony spełnia kryteria określone w art. 5.

3. O wydanie europejskiego nakazu ochrony osoba podlegająca ochronie może wystąpić do właściwego organu państwa wydającego albo do właściwego organu państwa wykonującego. Jeżeli złoży taki wniosek w państwie wykonującym, właściwy organ tego państwa bezzwłocznie przekazuje go właściwemu organowi państwa wydającego.

4. Zanim zostanie wydany europejski nakaz ochrony, należy osobie stwarzającej zagrożenie zapewnić prawo do bycia wysłuchanym oraz prawo do zaskarżenia danego środka ochrony, jeżeli prawa te nie przysługiwały jej podczas procedury prowadzącej do orzeczenia tego środka ochrony.

5. Jeżeli właściwy organ przyjmie środek ochrony przewidujący co najmniej jeden z zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 5, powiadamia on osobę podlegającą ochronie, w dowolny właściwy sposób w trybie zgodnym z jego prawem krajowym, o możliwości wystąpienia o wydanie europejskiego nakazu ochrony, w przypadku gdy osoba ta postanowi wyjechać do innego państwa członkowskiego, a także o podstawowych warunkach złożenia takiego wniosku. Organ ten doradza osobie podlegającej ochronie, by wniosek złożyła przed opuszczeniem terytorium państwa wydającego.

6. Jeżeli osoba podlegająca ochronie ma opiekuna lub przedstawiciela, opiekun ten lub przedstawiciel mogą w jej imieniu złożyć wniosek, o którym mowa w ust. 2 i 3.

7. Jeżeli wniosek o wydanie europejskiego nakazu ochrony zostanie odrzucony, właściwy organ państwa wydającego powiadamia osobę podlegającą ochronie o wszelkich mających zastosowanie środkach odwoławczych od tej decyzji, które są dostępne na mocy jego prawa krajowego.

Artykuł 7

Forma i treść europejskiego nakazu ochrony

Europejski nakaz ochrony jest wydawany na formularzu przedstawionym w załączniku I do niniejszej dyrektywy. Zawiera on w szczególności następujące informacje:

- a) tożsamość i obywatelstwo osoby podlegającej ochronie, jak również tożsamość i obywatelstwo opiekuna lub przedstawiciela, jeżeli osoba podlegająca ochronie jest małoletnia lub ubezwłasnowolniona;
- b) datę, od której osoba podlegająca ochronie planuje mieszkać lub przebywać w państwie wykonującym, oraz okres(-y) pobytu, jeżeli jest (są) znany(-e);
- c) nazwę, adres, numer telefonu i faksu oraz adres poczty elektronicznej właściwego organu państwa wydającego;
- d) wskazanie aktu prawnego (na przykład sygnaturę i datę wydania), na podstawie którego orzeczony został środek ochrony, stanowiący podstawę wydania europejskiego nakazu ochrony;
- e) streszczenie faktów i okoliczności, które doprowadziły do przyjęcia środka ochrony w państwie wydającym;
- f) zakazy lub ograniczenia, zawarte w środku ochrony stanowiącym podstawę europejskiego nakazu ochrony, nałożone na osobę stwarzającą zagrożenie, okres ich obowiązywania i określenie ewentualnej sankcji w razie naruszenia jakiegokolwiek z tych zakazów lub ograniczeń;
- g) informacje o urządzeniach technicznych, zastosowanych wobec osoby podlegającej ochronie lub osoby stwarzającej zagrożenie w celu wykonania środka ochrony;
- h) tożsamość i obywatelstwo osoby stwarzającej zagrożenie oraz dane umożliwiające kontakt z tą osobą;
- i) informacja o uzyskaniu przez osobę podlegającą ochronie lub osobę stwarzającą zagrożenie bezpłatnej pomocy prawnej w państwie wydającym – o ile jest ona znana właściwemu organowi państwa wydającego bez konieczności dalszego badania tej okoliczności;
- j) w stosownych przypadkach – opis innych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ocenę niebezpieczeństwa grożącego osobie podlegającej ochronie;

k) w stosownych przypadkach – wyraźną informację, że wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzję w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW przekazano państwu nadzoru – o ile nie jest to państwo wykonania europejskiego nakazu ochrony – oraz dane organu właściwego w tym państwie do wykonania takiego wyroku lub takiej decyzji.

Artykuł 8

Tryb przekazywania

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje europejski nakaz ochrony właściwemu organowi państwa wykonującego dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad, tak aby umożliwić właściwemu organowi państwa wykonującego ustalenie autentyczności tego nakazu. Cała urzędowa korespondencja odbywa się również bezpośrednio między tymi właściwymi organami.

2. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego albo państwa wydającego nie jest znany właściwemu organowi drugiego państwa, organ tego państwa podejmuje wszelkie odpowiednie działania w celu uzyskania niezbędnych informacji, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych europejskiej sieci sądowej, o której mowa w decyzji Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiej sieci sądowej⁽¹⁾, za pośrednictwem krajowego członka Eurojustu lub za pośrednictwem krajowego systemu koordynacji Eurojustu funkcjonującego w państwie tego organu.

3. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymał europejski nakaz ochrony, nie jest organem właściwym do jego uznania, organ ten z urzędu przekazuje europejski nakaz ochrony właściwemu organowi i bezzwłocznie, dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad, powiadamia o tym właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 9

Środki w państwie wykonującym

1. Po otrzymaniu europejskiego nakazu ochrony, przekazanego zgodnie z art. 8, właściwy organ państwa wykonującego uznaje ten nakaz bez zbędnej zwłoki i wydaje decyzję o przyjęciu środka, który jest w analogicznych przypadkach dopuszczalny w świetle jego prawa krajowego, w celu zapewnienia ochrony osobie podlegającej ochronie, chyba że zdecyduje się powołać na jedną z podstaw odmowy uznania, o których mowa w art. 10. Państwo wykonujące może zastosować, na podstawie prawa krajowego, środki karne, administracyjne lub cywilne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

2. Środek przyjęty przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z ust. 1, a także wszelkie inne środki podjęte na podstawie decyzji następczych, o których mowa w art. 11, odpowiadają w najszerszym możliwym zakresie środkowi ochrony przyjętemu w państwie wydającym.

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia osobę stwarzającą zagrożenie, właściwy organ państwa wydającego i osobę podlegającą ochronie o wszelkich środkach przyjętych zgodnie z ust. 1, a także o możliwych skutkach prawnych naruszenia takiego środka, przewidzianych na mocy prawa krajowego i zgodnie z art. 11 ust. 2. Adres lub inne dane kontaktowe osoby podlegającej ochronie nie są ujawniane osobie stwarzającej zagrożenie, chyba że takie szczegółowe informacje są konieczne dla wykonania środka przyjętego zgodnie z ust. 1.

4. Jeżeli właściwy organ w państwie wykonującym uzna, że informacje przekazane zgodnie z art. 7 w europejskim nakazie ochrony są niekompletne, powiadamia o tym bezzwłocznie – dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad – właściwy organ państwa wydającego i wyznacza temu organowi rozsądny termin na przekazanie brakujących informacji.

Artykuł 10

Podstawy odmowy uznania europejskiego nakazu ochrony

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania europejskiego nakazu ochrony w następujących okolicznościach:

- a) europejski nakaz ochrony jest niekompletny lub nie został uzupełniony w terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
- b) nie zostały spełnione kryteria określone w art. 5;
- c) środek ochrony dotyczy czynu, który nie stanowi przestępstwa zgodnie z prawem państwa wykonującego;
- d) ochrona wynika z wykonania kar lub środków, które, zgodnie z prawem państwa wykonującego, podlegają amnestii i dotyczą czynu lub działania podlegającego kompetencji tego państwa zgodnie z jego przepisami;
- e) osobie stwarzającej zagrożenie przysługuje immunitet na podstawie prawa państwa wykonującego, co uniemożliwia orzeczenie środków na podstawie europejskiego nakazu ochrony;
- f) postępowanie karne przeciwko osobie stwarzającej zagrożenie dotyczące czynu lub działania, w którego następstwie przyjęto środek ochrony, uległo zgodnie z przepisami

państwa wykonującego przedawnieniu, w przypadku gdy dany czyn lub działanie podlegają kompetencjom tego państwa zgodnie z jego przepisami;

- g) uznanie europejskiego nakazu ochrony naruszałoby zasadę *ne bis in idem*;
- h) osoba stwarzająca zagrożenie nie może zgodnie z przepisami państwa wykonującego ze względu na swój wiek zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyn lub działanie, w związku z którym przyjęto środek ochrony;
- i) dany środek ochrony dotyczy przestępstwa, które zgodnie z prawem państwa wykonującego jest uznawane za popełnione w całości lub w większej lub zasadniczej części na jego terytorium.

2. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego odmawia uznania europejskiego nakazu ochrony, powołując się na jedną z podstaw wymienionych w ust. 1, organ ten:

- a) informuje bez zbędnej zwłoki państwo wydające i osobę podlegającą ochronie o odmowie i o jej powodach;
- b) informuje w stosownych przypadkach osobę podlegającą ochronie o możliwości wystąpienia o orzeczenie środka ochrony zgodnie z jego prawem krajowym;
- c) informuje osobę podlegającą ochronie o wszelkich mających zastosowanie środkach odwoławczych od takiej decyzji, które są dostępne w prawie krajowym.

Artykuł 11

Prawo właściwe i kompetencje państwa wykonującego

1. Państwo wykonujące jest państwem właściwym do przyjmowania i wykonywania na swoim terytorium środków w następstwie uznania europejskiego nakazu ochrony. Do przyjmowania i wykonywania decyzji przewidzianych w art. 9 ust. 1 zastosowanie ma prawo państwa wykonującego, w tym przepisy dotyczące środków odwoławczych od decyzji państwa wykonującego wydanych w związku z europejskim nakazem ochrony.

2. W przypadku naruszenia co najmniej jednego ze środków podjętych przez państwo wykonujące w następstwie uznania europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wykonującego ma, zgodnie z ust. 1, kompetencje do:

- a) nałożenia sankcji karnych i podjęcia wszelkich innych środków w następstwie naruszenia, jeżeli naruszenie to zgodnie z przepisami państwa wykonującego wypełnia znamiona przestępstwa;

- b) wydania w związku z tym naruszeniem innej decyzji nie mającej charakteru prawnokarnego;
- c) zastosowania wszelkich niezwłocznych i tymczasowych środków, by uniemożliwić dalsze naruszenia, w stosownych przypadkach do czasu decyzji państwa wydającego.

3. Jeżeli w państwie wykonującym nie są dostępne na szczeblu krajowym żadne środki, które można zastosować w analogicznych przypadkach, właściwy organ państwa wykonującego zgłasza właściwemu organowi państwa wydającego wszelkie znane mu przypadki naruszenia środka ochrony opisanego w europejskim nakazie ochrony.

Artykuł 12

Powiadomienie w przypadku naruszenia

Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia właściwy organ państwa wydającego lub państwa nadzoru o wszelkich przypadkach naruszenia środka lub środków podjętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony. Do powiadomienia używa się standardowego formularza określonego w załączniku II

Artykuł 13

Kompetencje państwa wydającego

1. Właściwy organ państwa wydającego ma wyłączne kompetencje do decydowania, by:

- a) przedłużyć, zweryfikować, zmienić, uchylić i cofnąć obowiązywanie środka ochrony oraz europejskiego nakazu ochrony;
- b) nałożyć środek polegający na pozbawieniu wolności po uchyleniu środka ochrony, pod warunkiem że środek ochrony obowiązywał na podstawie wyroku w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub na podstawie decyzji w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

2. Do decyzji przyjętych zgodnie z ust. 1 zastosowanie ma prawo państwa wydającego.

3. Jeżeli wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzja w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW zostały już przekazane innemu państwu członkowskiemu lub zostaną mu przekazane po wydaniu europejskiego nakazu ochrony, dalsze decyzje – przewidziane w tych decyzjach ramowych – podejmuje się zgodnie z odpowiednimi przepisami tych decyzji ramowych.

4. Jeżeli środek ochrony orzeczono w wyroku w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, który został przekazany innemu państwu członkowskiemu lub zostanie mu przekazany po wydaniu europejskiego nakazu ochrony, a właściwy organ państwa nadzoru podjął dalsze decyzje zmieniające nakazy lub polecenia zawarte w środku ochrony zgodnie z art. 14 tej decyzji ramowej, właściwy organ państwa wydającego bezzwłocznie odpowiednio przedłuża, weryfikuje, zmienia, uchyła lub wycofuje europejski nakaz ochrony.

5. Właściwy organ państwa wydającego bezzwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 1 lub 4.

6. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego uchylił lub wycofał europejski nakaz ochrony na podstawie ust. 1 lit. a) lub ust. 4, właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje stosowania środków przyjętych zgodnie z art. 9 ust. 1, gdy tylko właściwy organ państwa wydającego przekaze mu odpowiednią informację.

7. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego zmienił europejski nakaz ochrony na podstawie ust. 1 lit. a) lub ust. 4, właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w stosownych przypadkach następujące czynności:

- a) zmienia środki przyjęte na podstawie europejskiego nakazu ochrony, działając zgodnie z art. 9; lub
- b) odmawia wykonania zmienionego zakazu lub ograniczenia, jeżeli nie mieści się on w kategoriach zakazów lub ograniczeń wymienionych w art. 5 lub jeżeli informacje przekazane w europejskim nakazie ochrony zgodnie z art. 7 są niekompletne lub nie zostały uzupełnione w terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z art. 9 ust. 4.

Artykuł 14

Podstawy zaprzestania stosowania środków podjętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony

1. Właściwy organ państwa wykonującego może zaprzestać stosowania środków podjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony:

- a) jeżeli istnieją wyraźne przesłanki, że osoba podlegająca ochronie nie mieszka ani nie przebywa na terytorium państwa wykonującego lub jego terytorium definitywnie opuściła;
- b) jeżeli upłynął maksymalny – w świetle jego prawa krajowego – okres obowiązywania środków, które przyjęto w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony;

c) jeżeli zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 13 ust. 7 lit. b); lub

d) jeżeli wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW lub decyzja w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW zostają przekazane państwu wykonującemu, po tym, jak uznało ono europejski nakaz ochrony.

2. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia bezzwłocznie o takiej decyzji właściwy organ państwa wydającego i – w miarę możliwości – osobę podlegającą ochronie.

3. Przed zaprzestaniem stosowania środków na podstawie ust. 1 lit. b) właściwy organ państwa wykonującego może zwrócić się do właściwego organu państwa wydającego z pytaniem, czy zważywszy na okoliczności danej sprawy ochrona przewidziana w europejskim nakazie ochrony jest nadal konieczna. Na pytanie to właściwy organ państwa wydającego odpowiada bezzwłocznie.

Artykuł 15

Pierwszeństwo w uznawaniu europejskiego nakazu ochrony

Europejski nakaz ochrony jest uznawany z takim samym priorytetem, jaki miałby zastosowanie do analogicznej sprawy krajowej, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, w tym jej pilności, daty przewidzianego przybycia osoby podlegającej ochronie na terytorium państwa wykonującego i, w miarę możliwości, stopnia zagrożenia osoby podlegającej ochronie.

Artykuł 16

Konsultacje między właściwymi organami

W stosownych przypadkach właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą konsultować się ze sobą, aby ułatwić sprawne i skuteczne wykonanie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 17

Języki

1. Europejski nakaz ochrony zostaje przetłumaczony przez właściwy organ państwa wydającego na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego.

2. Formularz, o którym mowa w art. 12, zostaje przetłumaczony przez właściwy organ państwa wykonującego na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wydającego.

3. Każde państwo członkowskie może w momencie przyjmowania niniejszej dyrektywy albo w późniejszym terminie stwierdzić w oświadczeniu przekazanym Komisji, że będzie akceptowało tłumaczenia na inny język urzędowy Unii lub więcej takich języków.

Artykuł 18

Koszty

Koszty wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy ponosi – zgodnie ze swoim prawem krajowym – państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów powstałych wyłącznie na terytorium państwa wydającego.

Artykuł 19

Związki z innymi umowami i uzgodnieniami

1. Państwa członkowskie mogą nadal stosować umowy i uzgodnienia dwu- i wielostronne obowiązujące w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy, o ile takie umowy i uzgodnienia pozwalają rozszerzać lub zwiększać cele niniejszej dyrektywy oraz pomagają dalej upraszczać lub ułatwiać procedury przyjmowania środków ochrony.

2. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy i uzgodnienia dwu- i wielostronne po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, o ile takie umowy i uzgodnienia pozwalają rozszerzać lub zwiększać cele niniejszej dyrektywy oraz pomagają upraszczać lub ułatwiać procedury podejmowania środków ochrony.

3. Do dnia 11 kwietnia 2012 r. państwa członkowskie informują Komisję o obowiązujących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 1 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 20

Związki z innymi instrumentami

1. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie rozporządzenia (WE) nr 44/2001, rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 Konwencji haskiej z 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci, ani na stosowanie Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie decyzji ramowej 2008/947/WSiSW ani decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

Artykuł 21

Przeniesienie do prawa krajowego

1. Do dnia 11 stycznia 2015 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie informują o nich bezzwłocznie Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Gromadzenie danych

W celu ułatwienia oceny stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie przekazują Komisji odnośne dane związane ze stosowaniem krajowych procedur związanych z europejskim nakazem ochrony; dane te dotyczą przynajmniej liczby europejskich nakazów ochrony, o których wydanie wystąpiono, które wydano lub które uznano.

Artykuł 23

Przegląd

Do dnia 11 stycznia 2016 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy. W razie konieczności do tego sprawozdania załącza się wnioski ustawodawcze.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 25

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

M. SZPUNAR
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKI NAKAZ OCHRONY,

o którym mowa w art. 7

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/99/UE Z DNIA 13 GRUDNIA 2011 r.
W SPRAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONY

Informacje zamieszczone w niniejszym formularzu należy traktować z zachowaniem należytej poufności

Państwo wydające:
Państwo wykonujące:
a) Informacje o osobie podlegającej ochronie:
Nazwisko:
Imię (imiona):
Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):
Płeć:
Obywatelstwo:
Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):
Data urodzenia:
Miejsce urodzenia:
Adresy/miejsca pobytu:
— w państwie wydającym:
— w państwie wykonującym:
— w innym miejscu:
Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):
Czy osoba podlegająca ochronie otrzymała bezpłatną pomoc prawną w państwie wydającym (jeżeli można uzyskać taką informację bez prowadzenia dalszego dochodzenia)?
☐ Tak.
☐ Nie.
☐ Nie wiadomo.
W przypadku gdy osoba podlegająca ochronie jest małoletnia lub ubezwłasnowolniona, informacje dotyczące opiekuna lub przedstawiciela danej osoby:
Nazwisko:
Imię (imiona):
Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):
Płeć:
Obywatelstwo:
Adres służbowy:

- b) Osoba podlegająca ochronie postanowiła zamieszkać lub już mieszka w państwie wykonującym, albo postanowiła przebywać lub już przebywa w wykonującym państwie członkowskim.

Data, od której osoba podlegająca ochronie planuje mieszkać lub przebywać w państwie wykonującym (jeżeli jest znana):

Okres(-y) pobytu (jeżeli są znane):

- c) Czy osobie podlegającej ochronie lub osobie stwarzającej zagrożenie udostępniono jakiekolwiek urządzenia techniczne w celu wykonania środka ochrony:

☐ Tak; proszę zamieścić krótki opis wykorzystanych urządzeń:

☐ Nie.

- d) Właściwy organ, który wydał europejski nakaz ochrony:

Oficjalna nazwa:

Pełny adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli znany):

Języki, w których można się komunikować:

- e) Opis środka ochrony, na podstawie którego wydany został europejski nakaz ochrony:

Środek ochrony został przyjęty w dniu (data: w formacie dd-mm-rrrr):

Środek ochrony stał się wykonalny w dniu (data: w formacie dd-mm-rrrr):

Sygnatura decyzji dotyczącej środka ochrony (jeżeli jest dostępna):

Organ, który przyjął środek ochrony:

- f) Streszczenie faktów i opis okoliczności, w tym w stosownym przypadku kwalifikacja przestępstwa, które doprowadziły do nałożenia środka ochrony, o którym mowa w lit. e) powyżej:

g) Informacje o zakazach lub ograniczeniach nałożonych za pomocą środka ochrony na osobę stwarzającą zagrożenie:

— Charakter zakazu(-ów) lub ograniczenia(-eń) (można zaznaczyć więcej niż jeden punkt):

☐ zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;

— jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę dokładnie wskazać, w których lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach nie wolno przebywać osobie stwarzającej zagrożenie:

☐ zakaz lub ograniczenie wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych;

— jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę przedstawić odpowiednie informacje:

☐ zakaz lub ograniczenie zbliżania się do osoby podlegającej ochronie na odległość mniejszą niż określona;

— jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę dokładnie wskazać, na jaką odległość osoba stwarzająca zagrożenie może zbliżyć się do osoby podlegającej ochronie:

— Proszę wskazać, jaki okres ważności ma(-ją) powyższy(-sze) zakaz(-y) lub ograniczenie(-a) nałożone na osobę stwarzającą zagrożenie:

— Określenie wymiaru sankcji (jeżeli ma zastosowanie) w razie naruszenia zakazu lub ograniczenia:

h) Informacje o osobie stwarzającej zagrożenie, na którą nałożono zakaz(-y) lub ograniczenie(-a) wymienione w lit. g)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adresy/miejsca pobytu:

— w państwie wydającym:

— w państwie wykonującym:

— w innym miejscu:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

Proszę podać następujące informacje, jeżeli są dostępne:

— Rodzaj i numer dokumentu(-tów) tożsamości danej osoby (dowodu osobistego, paszportu):

Czy osoba stwarzająca zagrożenie otrzymała bezpłatną pomoc prawną w państwie wydającym (jeżeli można uzyskać taką informację bez prowadzenia dalszego dochodzenia)?

☐ Tak.

☐ Nie.

☐ Nie wiadomo.

i) Inne okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ocenę niebezpieczeństwa potencjalnie zagrażającego osobie podlegającej ochronie (informacje fakultatywne):

j) Inne przydatne informacje (takie jak, w razie dostępności i konieczności, informacje o innych państwach, gdzie podjęto uprzednio środki ochrony w odniesieniu do tej samej osoby podlegającej ochronie):

k) Proszę wypełnić:

☐ wyrok w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej 2008/947/WSiSW, został już przekazany innemu państwu członkowskiemu

— Jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę podać dane kontaktowe właściwego organu, któremu przekazano wyrok:

☐ decyzja w sprawie środków nadzoru w rozumieniu art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW, została już przekazana innemu państwu członkowskiemu

— Jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę podać dane kontaktowe właściwego organu, któremu przekazano decyzję w sprawie środków nadzoru:

Podpis w imieniu organu wystawiającego europejski nakaz ochrony lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści nakazu z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Pieczczę urzędowa (jeżeli dotyczy):

ZAŁĄCZNIK II

FORMULARZ,

o którym mowa w art. 12

**DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/99/UE Z DNIA 13 GRUDNIA 2011 r.
W SPRAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONY****INFORMACJE O NARUSZENIU ŚRODKA PODJĘTEGO NA PODSTAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU
OCHRONY****Informacje zawarte w niniejszym formularzu należy traktować z zachowaniem należytej poufności**

a) Dane osoby stwarzającej zagrożenie:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

b) Dane osoby podlegającej ochronie:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

c) Informacje o europejskim nakazie ochrony:

Nakaz został wydany w dniu:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Organ, który wydał nakaz:

Oficjalna nazwa:

Adres:

- d) Dane ewentualnego organu odpowiedzialnego za wykonanie środka ochrony, który został podjęty w państwie wykonującym zgodnie z europejskim nakazem ochrony:

Oficjalna nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli znany):

Języki, w których można się komunikować:

- e) Naruszenie zakazu(-ów) lub ograniczenia(-eń) nałożonych przez odpowiednie organy państwa wykonującego po uznaniu europejskiego nakazu ochrony lub inne ustalenia mogące spowodować podjęcie decyzji następczych:

Naruszenie dotyczy następującego(-ych) zakazu(-ów) lub ograniczenia(-eń) (można zaznaczyć kilka pól):

- ☐ zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;
- ☐ zakaz lub reglamentacja wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych;
- ☐ zakaz lub reglamentacja zbliżania się na określoną odległość do osoby podlegającej ochronie;
- ☐ każdy inny środek, odpowiadający środkowi ochrony leżącemu u podstaw europejskiego nakazu ochrony, podjęty przez odpowiednie organy państwa wykonującego po uznaniu europejskiego nakazu ochrony.

Opis naruszenia lub naruszeń (miejsce, data i okoliczności naruszenia):

Zgodnie z art. 11 ust. 2:

— środki podjęte w wykonującym państwie członkowskim w wyniku naruszenia:

— ewentualne skutki prawne naruszenia w państwie wykonującym:

Inne ustalenia mogące spowodować podjęcie decyzji następczych

Opis tych ustaleń:

- f) Dane osoby kontaktowej, na wypadek gdyby konieczne były dodatkowe informacje dotyczące naruszenia:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować:

Podpis w imieniu organu wydającego formularz lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści formularza z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dotyczy):

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1345/2011

z dnia 19 grudnia 2011 r.

dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 194/2008 w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 18 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 lutego 2008 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 194/2008 w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar.
- (2) Zgodnie z decyzją Rady 2011/859/WPZiB z dnia 19 grudnia 2011 r. zmieniającą decyzję 2010/232/WPZiB w sprawie odnowienia środków ograniczających skierowanych przeciwko Birmie/Związkowi Myanmar ⁽²⁾, należy zaktualizować informacje dotyczące jednego podmiotu w wykazie w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 194/2008.

- (3) Należy odpowiednio zmienić załącznik V do rozporządzenia (WE) nr 194/2008,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku V do rozporządzenia (WE) 194/2008 wpis dotyczący Mayar (H.K) Ltd otrzymuje brzmienie:

„Mayar India Ltd (Yangon Branch)
37, Rm (703/4), Level (7), Alanpya Pagoda Rd, La Pyayt Wun Plaza, Dagon, Yangon”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady
M. KROLEC
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 66 z 10.3.2008, s. 1.

⁽²⁾ Zob. s. 55 niniejszego Dziennika Urzędowego.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1346/2011**z dnia 13 grudnia 2011 r.****ustanawiające zakaz połowów karpasowatych w wodach UE i wodach międzynarodowych obszarów VI, VII oraz VIII przez statki pływające pod banderą dowolnego państwa członkowskiego z wyjątkiem Danii i Irlandii**

KOMISJA EUROPEJSKA,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Artykuł 1

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2,**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2011 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 57/2011 z dnia 18 stycznia 2011 r. ustalającym uprawnienia do połowów na 2011 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach UE oraz w odniesieniu do statków UE na niektórych wodach nienależących do UE ⁽²⁾, określono kwoty na rok 2011.

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2011 r.

Artykuł 3

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej
i Rybołówstwa⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 27.1.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	23/T&Q
Państwo członkowskie	Wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Danii i Irlandii
Stado	BOR/678-
Gatunek	Kaproszowate (<i>Caproidae</i>)
Obszar	Wody UE i wody międzynarodowe obszarów VI, VII oraz VIII
Data	29.11.2011

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1347/2011**z dnia 13 grudnia 2011 r.****ustanawiające zakaz połowów śledzia w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów Vb, Vlb oraz VIaN przez statki pływające pod banderą Niemiec**

KOMISJA EUROPEJSKA,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Artykuł 1

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2,

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2011 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 57/2011 z dnia 18 stycznia 2011 r. ustalającym uprawnienia do połowów na 2011 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach UE oraz w odniesieniu do statków UE na niektórych wodach nienależących do UE ⁽²⁾, określono kwoty na rok 2011.

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2011 r.

Artykuł 3

Wejście w życie

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej
i Rybołówstwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 27.1.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	85/T&Q
Państwo członkowskie	Niemcy
Stado	HER/5B6ANB
Gatunek	Śledź (<i>Clupea harengus</i>)
Obszar	wody UE i wody międzynarodowe obszarów Vb, VIb oraz VIaN
Data	26.11.2011

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1348/2011**z dnia 13 grudnia 2011 r.****ustanawiające zakaz połowów kaprosa w wodach UE i w wodach międzynarodowych obszarów VI, VII oraz VIII przez statki pływające pod banderą Zjednoczonego Królestwa**

KOMISJA EUROPEJSKA,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2,

Kwotę połowową przyznaną na 2011 r. państwu członkowskiemu, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do stada w nim określonego, uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

Zakazy

(1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 57/2011 z dnia 18 stycznia 2011 r. ustalającym uprawnienia do połowów na 2011 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach UE oraz w odniesieniu do statków UE na niektórych wodach nienależących do UE ⁽²⁾, określono kwoty na rok 2011.

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się działalności połowowej w odniesieniu do stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. W szczególności po tym terminie zakazuje się zatrzymywania na burcie, przemieszczania, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku do niniejszego rozporządzenia, lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2011 r.

Artykuł 3

Wejście w życie

(3) Należy zatem zakazać działalności połowowej w odniesieniu do wspomnianego stada,

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Lowri EVANS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej
i Rybołówstwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 27.1.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	83/T&Q
Państwo członkowskie	Zjednoczone Królestwo/GBR
Stado	BOR/678-
Gatunek	Kaprosz (<i>Caproidae</i>)
Obszar	Wody UE i wody międzynarodowe obszarów VI, VII oraz VIII
Data	13.11.2011

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1349/2011

z dnia 20 grudnia 2011 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 376/2008 ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 134 w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 130 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w celu zarządzania przywozem Komisja ma prawo określić, dla których produktów wymagane będzie przedłożenie pozwolenia na przywóz. Oceniając potrzebę stosowania systemu pozwoleń, Komisja uwzględniła odpowiednie instrumenty zarządzania rynkiem, a w szczególności instrumenty monitorowania przywozu.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 376/2008 ⁽²⁾ w art. 1 ust. 2 lit. a) ppkt (i) w związku z jego załącznikiem II część I pkt I stanowi o obowiązku posiadania pozwolenia na przywóz „świeżych bananów przywożonych po stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej” objętych kodem CN 0803 00 19.
- (3) Obecnie możliwe jest skuteczne monitorowanie przywozu przy pomocy innych środków. Aby uprościć obowiązujące przepisy i zmniejszyć obciążenie administracyjne po stronie państw członkowskich i przedsiębiorców, należy znieść wymóg stosowania

systemu pozwoleń na przywóz bananów. Artykuł 1 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2014/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie pozwoleń wydawanych w ramach uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty w odniesieniu do bananów wprowadzanych do swobodnego obrotu we Wspólnocie po stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej ⁽³⁾ ogranicza ważność pozwoleń do roku ich emisji. W związku z powyższym właściwe jest uchylenie obowiązku uzyskania pozwolenia na przywóz od dnia 1 stycznia 2012 r.

- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 376/2008.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W części I załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 376/2008 skreśla się pkt I „**Banany** (część XI załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007)”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2005, s. 3.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1350/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****w sprawie czasowego zawieszenia ceł przywozowych na niektóre zboża w odniesieniu do roku gospodarczego 2011/2012**

KOMISJA EUROPEJSKA,

przedstawić w celu udokumentowania bezpośredniego transportu do Unii oraz daty rozpoczęcia tego transportu.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 187 w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby stworzyć korzystne warunki zaopatrzenia rynku wspólnotowego w zboże w pierwszych miesiącach roku gospodarczego 2011/2012, rozporządzeniem wykonawczym Komisji (WE) nr 633/2011 ⁽²⁾ zawieszono do dnia 31 grudnia 2011 r. cła dla kontyngentów taryfowych na przywóz pszenicy zwyczajnej o niskiej i średniej jakości oraz jęczmienia paszowego, otwartych odpowiednio rozporządzeniami Komisji (WE) nr 1067/2008 ⁽³⁾ i (WE) nr 2305/2003 ⁽⁴⁾.
- (2) Zważywszy na niski poziom zapasów zbóż w magazynach oraz na obecne szacunki Komisji dotyczące wysokości zbiorów w 2011 r., perspektywy rozwoju na rynku zbóż w Unii Europejskiej na koniec roku gospodarczego 2011/2012 pozwalają przypuszczać, że stały poziom cen zostanie utrzymany. W związku z tym, aby ułatwić dalszy przywóz służący utrzymaniu równowagi rynkowej Unii, należy zapewnić ciągłość polityki w zakresie przywozu zbóż, utrzymując w roku gospodarczym 2011/2012 czasowe zawieszenie ceł przywozowych w odniesieniu do przywozowych kontyngentów taryfowych objętych obecnie tym środkiem, do dnia 30 czerwca 2012 r.
- (3) Nie należy jednak stawiać w niekorzystnej sytuacji podmiotów gospodarczych, jeżeli transport zbóż mający na celu ich przywóz do Unii już się rozpoczął. W związku z powyższym należy uwzględnić terminy transportu i pozwolić podmiotom gospodarczym na dopuszczenie do swobodnego obrotu zbóż w ramach systemu zawieszenia cła, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, w odniesieniu do wszystkich produktów, których bezpośredni transport do Unii rozpoczął się najpóźniej dnia 30 czerwca 2012 r. Należy również przewidzieć, jakiego rodzaju dowód trzeba

- (4) W celu zapewnienia efektywnego zarządzania procedurą wydawania pozwoleń na przywóz poczynając od dnia 1 stycznia 2012 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

- (5) Komitet Zarządzający ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych nie wydał opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Stosowanie ceł przywozowych na produkty objęte kodem CN 1001 99 00 o jakości innej niż wysoka, określonej w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) nr 642/2010 ⁽⁵⁾, oraz na produkty objęte kodem CN 1003 zostaje zawieszone w odniesieniu do roku gospodarczego 2011/2012 dla wszystkich przywozów w ramach kontyngentów taryfowych o obniżonej stawce celnej otwartych rozporządzeniami (WE) nr 1067/2008 i (WE) nr 2305/2003.

2. Jeżeli transport zbóż, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest wykonywany bezpośrednio do Unii i rozpoczął się najpóźniej dnia 30 czerwca 2012 r., zawieszenie ceł na podstawie niniejszego rozporządzenia nadal ma zastosowanie w odniesieniu do dopuszczenia przedmiotowych produktów do swobodnego obrotu.

Dowód na wykonywanie bezpośredniego transportu do Unii oraz na datę jego rozpoczęcia jest przedstawiany w sposób zadowalający właściwe organy, na podstawie oryginału dokumentu przewozowego.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 170 z 30.6.2011, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 290 z 31.10.2008, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 342 z 30.12.2003, s. 7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1351/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 747/2001 w odniesieniu do zawieszenia unijnych kontyngentów taryfowych oraz ilości referencyjnych dla niektórych produktów rolnych pochodzących z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 747/2001 z dnia 9 kwietnia 2001 r. ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi oraz ilościami referencyjnymi w odniesieniu do produktów kwalifikujących się do preferencji na podstawie umów z niektórymi krajami śródziemnomorskimi oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1981/94 i (WE) nr 934/95 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 1 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zostało zawarte Porozumienie w formie wymiany listów pomiędzy Unią Europejską, z jednej strony, a Autonomią Palestyńską na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy, z drugiej strony, w celu dalszej liberalizacji handlu produktami rolnymi, przetworzonymi produktami rolnymi oraz rybami i produktami rybołówstwa, zmieniające Eurośródziemnomorski przejściowy układ stowarzyszeniowy w sprawie wymiany handlowej i współpracy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy, z drugiej strony („Porozumienie”) ⁽²⁾. Porozumienie to zostało zatwierdzone w imieniu Unii decyzją Rady 2011/824/UE ⁽³⁾.
- (2) Porozumienie przewiduje dziesięcioletni okres zwiększonych ulg celnych na przywóz do Unii Europejskiej nieograniczonych ilości produktów pochodzących z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy, liczony od daty wejścia w życie Porozumienia. Ponadto Porozumienie przewiduje także ewentualne dalsze przedłużenie okresu zwiększonych ulg celnych, w zależności od przyszłego rozwoju gospodarczego Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy.
- (3) Z uwagi na fakt, że Porozumienie zakłada dalszą liberalizację handlu produktami rolnymi, przetworzonymi produktami rolnymi oraz rybami i produktami rybołówstwa, należy zawiesić stosowanie kontyngentów taryfowych i ilości referencyjnych określonych w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 747/2001 dla produktów pochodzących z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy na czas obowiązywania Porozumienia.
- (4) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4088/87 z dnia 21 grudnia 1987 r. ustalające warunki stosowania prefe-

rencyjnych stawek celnych w przywozie niektórych kwiatów pochodzących z Cypru, Izraela, Jordanii, Maroka oraz Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy ⁽⁴⁾ zostało uchylone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽⁵⁾.

- (5) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 700/88 z dnia 17 marca 1988 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania uzgodnień dotyczących przywozu do Wspólnoty niektórych produktów upraw kwiatowych pochodzących z Cypru, Izraela, Jordanii, Maroka i Zachodniego Brzegu Jordanu i Strefy Gazy ⁽⁶⁾ zostało uchylone rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1227/2006 ⁽⁷⁾.
- (6) W wyniku uchylecia powyższych rozporządzeń art. 2 rozporządzenia (WE) nr 747/2001 określający niekwalifikowalność ulg celnych na świeże kwiaty cięte i pąki kwiatowe, w przypadku gdy nie są przestrzegane warunki cenowe przewidziane w rozporządzeniu (EWG) nr 4088/87, jest zbędny i w związku z tym należy go skreślić.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 747/2001.
- (8) Ponieważ Porozumienie wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 2012 r., niniejsze rozporządzenie należy stosować od tego dnia.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 747/2001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Artykuł 1a**Zawieszenie stosowania kontyngentów taryfowych i ilości referencyjnych w odniesieniu do produktów pochodzących z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy**

Stosowanie kontyngentów taryfowych i ilości referencyjnych określonych w załączniku VIII w odniesieniu do produktów pochodzących z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy ulega tymczasowemu zawieszeniu na okres dziesięciu lat, liczony od dnia 1 stycznia 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 19.4.2001, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 10.12.2011, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 328 z 10.12.2011, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 382 z 31.12.1987, s. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 72 z 18.3.1988, s. 16.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 222 z 15.8.2006, s. 4.

W zależności jednak od przyszłego rozwoju gospodarczego Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy można rozważyć ewentualne przedłużenie tego okresu, najpóźniej na jeden rok przed upływem dziesięcioletniego okresu przewidzianego w porozumieniu w formie wymiany listów, zatwierdzonym w imieniu Unii decyzją Rady 2011/824/UE (*).

(*) Dz.U. L 328 z 10.12.2011, s. 2.”;

2) skreśla się art. 2.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1352/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, w szczególności jego art. 12 ust. 2 ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1236/2005 zakazuje wywozu towarów, które nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż wykonywanie kary śmierci lub torturowanie i inne okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie albo karanie oraz nakazuje kontrolę wywozu pewnych towarów, które mogłyby być wykorzystane do tego celu. Rozporządzenie to nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z zasadą poszanowania i ochrony godności człowieka, prawa do życia, a także zakazu tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.
- (2) W niektórych przypadkach, które miały niedawno miejsce, produkty lecznicze wywożone do państw trzecich, były używane niezgodnie ze swoim przeznaczeniem i wykorzystywane do wykonywania kary śmierci, a mianowicie poprzez podanie śmiertelnej dawki w formie zastrzyku. Unia jest przeciwna karze śmierci w każdych okolicznościach i podejmuje działania na rzecz powszechnego jej zniesienia. Eksporterzy sprzeciwili się, by wbrew ich woli wiązano ich z tego wykorzystywaniem produktów opracowanych do celów medycznych.
- (3) W związku z tym konieczne jest uzupełnienie wykazu towarów będących przedmiotem ograniczeń handlowych, aby zapobiec wykorzystaniu pewnych produktów leczniczych do wykonywania kary śmierci oraz aby zagwarantować, by wszyscy unijni eksporterzy produktów leczniczych byli przedmiotem jednolitych warunków w tym zakresie. Odnośne produkty lecznicze zostały opracowane m.in. do celów narkozy lub znieczulenia oraz sedacji, w związku z czym ich wywozu nie należy obejmować całkowitym zakazem.

- (4) Należy ponadto poszerzyć zakaz dotyczący handlu pasami paraliżującymi za pomocą elektrowstrząsów w celu objęcia nim podobnych urządzeń noszonych na ciele, takich jak rękawy i kajdanki elektryczne, które mają taki sam skutek jak pasy paraliżujące za pomocą elektrowstrząsów.
- (5) Konieczne jest również zakazanie handlu pałkami nabijanymi gwoździami, które nie są dopuszczalne w celu egzekwowania prawa. Kolce pałek mogą wywołać bardzo silny ból i cierpienie, przy czym wydaje się, że do celów tłumienia zamieszek lub obrony własnej pałki nabijane gwoździami nie są bardziej skuteczne niż tradycyjne pałki; wywołane przez nie ból i cierpienie są okrutne i nie są bezwzględnie konieczne do tłumienia zamieszek i obrony własnej.
- (6) W niektórych częściach Nomenklatury scalonej (CN) nastąpiły zmiany w numeracji, które wprowadzono już po przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 1236/2005, w związku z czym odnośne kody CN wymagają aktualizacji.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ds. wspólnych reguł wywozu produktów.
- (8) W celu zapewnienia skuteczności środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu musi ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik II i załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 zastępuje się odpowiednio tekstami załącznika I i załącznika II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do produktów wymienionych w pkt 4.1 załącznika III, w przypadku których zgłoszenia wywozowe zostały złożone przed jego wejściem w życie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2005, s. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK II

Wykaz towarów, o których mowa w art. 3 i 4

Uwaga wstępna:

Kody CN w niniejszym załączniku odnoszą się do kodów wymienionych w części drugiej załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾.

W przypadku gdy kod CN poprzedzony jest oznaczeniem »ex«, towary objęte rozporządzeniem (WE) nr 1236/2005 stanowią jedynie część zakresu kodu CN i są określone zarówno poprzez wyszczególnienie przedstawione w niniejszym załączniku, jak i poprzez zakres kodu CN.

Uwaga: niniejszy wykaz nie obejmuje towarów medyczno-technicznych.

Kod CN	Wyszczególnienie
	1. Towary przeznaczone do przeprowadzania egzekucji ludzi, takie jak:
ex 4421 90 98 ex 8208 90 00	1.1. Szubienice i gilotyny
ex 8543 70 90 ex 9401 79 00 ex 9401 80 00 ex 9402 10 00 ex 9402 90 00	1.2. Krzesła elektryczne do przeprowadzania egzekucji ludzi
ex 9406 00 38 ex 9406 00 80	1.3. Hermetyczne komory, wykonane np. ze stali i szkła, zaprojektowane w celu przeprowadzania egzekucji ludzi przez podanie trującego gazu lub trującej substancji
ex 8413 81 00 ex 9018 90 50 ex 9018 90 60 ex 9018 90 84	1.4. Urządzenia do automatycznego wstrzykiwania narkotyku, zaprojektowane w celu przeprowadzania egzekucji ludzi poprzez podanie śmiertelnej substancji chemicznej
	2. Towary zaprojektowane do krępowania ludzi, takie jak:
ex 8543 70 90	2.1. Urządzenia porażające prądem zakładane na ciało osoby skrupowanej, takie jak pasy, rękawy i kajdanki, zaprojektowane w celu krępowania ludzi poprzez poddawanie wstrząsom elektrycznym o napięciu jałowym przekraczającym 10 000 V.
	3. Przenośne urządzenia zaprojektowane rzekomo do celów opanowywania zamieszek, takie jak:
ex 9304 00 00	3.1. Kije lub pałki wykonane z metalu lub innego materiału, których trzon pokryty jest metalowymi kołcami

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK III

Wykaz towarów, o których mowa w art. 5

Uwaga wstępna:

Kody CN w niniejszym załączniku odnoszą się do kodów wymienionych w części drugiej załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej.

W przypadku gdy kod CN poprzedzony jest oznaczeniem „ex” towary objęte rozporządzeniem (WE) nr 1236/2005 stanowią jedynie część zakresu kodu CN i są określone zarówno poprzez wyszczególnienie przedstawione w niniejszym załączniku, jak i poprzez zakres kodu CN.

Kod CN	Wyszczególnienie
	1. Towary zaprojektowane do krępowania ludzi, takie jak:
ex 9401 61 00 ex 9401 69 00 ex 9401 71 00 ex 9401 79 00 ex 9401 80 00 ex 9402 90 00 ex 9403 20 20 ex 9403 20 80 ex 9403 50 00 ex 9403 70 00 ex 9403 81 00 ex 9403 89 00	1.1. Krzesła i ławy do krępowania Uwaga: Ten punkt nie odnosi się do krzesel do krępowania zaprojektowanych dla osób niepełnosprawnych
ex 7326 90 98 ex 8301 50 00 ex 3926 90 97	1.2. Kajdany na nogi, łańcuchy na nogi oraz kajdany i pojedyncze kajdanki lub bransolety kajdan Uwaga: Ten punkt nie odnosi się do »zwykłych kajdanek«. Zwykle kajdanki to kajdanki, których całkowita długość, w stanie zamkniętym, łącznie z łańcuchem, mierzona od zewnętrznej krawędzi jednej obręczy do zewnętrznej krawędzi drugiej obręczy wynosi pomiędzy 150 a 280 mm i które nie zostały zmodyfikowane do zadawania fizycznego bólu lub cierpienia.
ex 7326 90 98 ex 8301 50 00 ex 3926 90 97	1.3. Kajdanki na kciuki i śruby do zgniatania kciuków, włączając w to ząbkowane kajdanki na kciuki.
	2. Przenośne urządzenia zaprojektowane do celów opanowywania zamieszek lub samoobrony, takie jak:
ex 8543 70 90 ex 9304 00 00	2.1. Przenośne urządzenia porażające prądem, w szczególności pałki elektryczne, tarcze elektryczne, paralizatory lub pistolety paralizujące o napięciu jałowym przekraczającym 10 000 V. Uwagi: 1. Ten punkt nie odnosi się do pasów paralizujących za pomocą elektrowstrząsów opisanych w punkcie 2.1 załącznika II. 2. Ten punkt nie odnosi się do przenośnych indywidualnych elektronicznych urządzeń porażających, które użytkownik ma przy sobie w celu obrony własnej.
	3. Przenośny sprzęt rozprowadzający substancje obezwładniające przeznaczone do opanowywania zamieszek lub podobne substancje, taki jak:
ex 8424 20 00 ex 9304 00 00	3.1. Przenośne urządzenia zaprojektowane lub zmodyfikowane do celów opanowywania zamieszek lub samoobrony poprzez podawanie lub rozprowadzanie obezwładniającej substancji chemicznej Uwaga: Ten punkt nie odnosi się do przenośnych indywidualnych urządzeń, nawet jeśli zawierają one substancję chemiczną, które użytkownik ma przy sobie w celu obrony własnej.
ex 2924 29 98	3.2. Wanilioamid kwasu pelargonowego (PAVA) (CAS RN 2444-46-4)
ex 2939 99 00	3.3. Oleożywica capsicum (OC) (CAS RN 8023-77-6)

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 2933 53 90 [a) do f)]	4. Produkty, które mogłyby zostać wykorzystane do przeprowadzania egzekucji ludzi poprzez podanie śmiertelnego zastrzyku, takie jak:
ex 2933 59 95 [g) i h)]	4.1. Krótko lub średniodługo działające barbituranowe środki znieczulające, m.in.: a) amobarbital (CAS RN 57-43-2) b) sól sodowa amobarbitalu (CAS RN 64-43-7) c) pentobarbital (CAS RN 76-74-4) d) sól sodowa pentobarbitalu (CAS RN 57-33-0) e) sekobarbital (CAS RN 76-73-3) f) sól sodowa sekobarbitalu (CAS RN 309-43-3) g) tiopental (CAS RN 76-75-5) h) sól sodowa tiopentalu (CAS RN 71-73-8), znana również jako tiopenton sodu <i>Uwaga:</i> Ten punkt odnosi się również do produktów zawierających jeden ze środków znieczulających wymienionych w wykazie krótko lub średniodługo działających barbituranowych środków znieczulających.”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1353/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2006 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w odniesieniu do prowadzenia kont przez agencje płatnicze, deklaracji wydatków i dochodów oraz warunków zwrotu wydatków w ramach EFRG i EFRROW**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 42,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 70 [ust. 4c] rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽²⁾ stanowi, że możliwe jest zwiększenie stawki wkładu EFRROW do maksymalnie 95 % w przypadku państw członkowskich stojących w obliczu poważnych trudności związanych z ich stabilnością finansową.
- (2) Aby umożliwić państwom członkowskim jak najszybsze skorzystanie ze zwiększonego współczynnika współfinansowania należy dostosować ze skutkiem natychmiastowym przepisy dotyczące obliczania wkładu Unii w kontekście księgowości EFRROW, określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 883/2006⁽³⁾.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 883/2006.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Funduszy Rolniczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2006, dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w odniesieniu do programów rozwoju obszarów wiejskich zmienionych zgodnie z art. 70 [ust. 4c] rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, w okresie stosowania odstępstwa, o którym mowa w art. 70 [ust. 4c] przedmiotowego rozporządzenia, wkład Unii oblicza się na podstawie planu finansowania obowiązującego w ostatnim dniu okresu referencyjnego. W odniesieniu do ostatniego okresu referencyjnego, podczas którego stosuje się odstępstwo, o którym mowa w art. 70 [ust. 4c] rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, w deklaracji wydatków, o której mowa w art. 16, należy oddzielnie wykazać wydatki poniesione przed zakończeniem i po zakończeniu stosowania odstępstwa. Wkład Unii wypłacany w odniesieniu do powyższych podokresów referencyjnych oblicza się na podstawie planu finansowania obowiązującego w trakcie każdego podokresu referencyjnego.”.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 171 z 23.6.2006, s. 1.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1354/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****otwierające unijne roczne kontyngenty taryfowe w odniesieniu do owiec, kóz, mięsa baraniego i koziego**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 144 ust. 1 i art. 148 w związku z art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od 2012 r. należy otworzyć unijne kontyngenty taryfowe w odniesieniu do owiec, kóz, mięsa baraniego i koziego. Należności celne i ilości należy ustalić zgodnie z poszczególnymi umowami międzynarodowymi obowiązującymi w 2012 r. W następstwie negocjacji, które doprowadziły do zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Nową Zelandią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej ⁽²⁾, Unia Europejska zdecydowała o zwiększeniu rocznej wielkości dla Nowej Zelandii o 400 ton oraz o włączeniu do swojej listy rocznego kontyngentu taryfowego *erga omnes* na przywóz mięsa baraniego lub koziego w wysokości 200 ton (masa tuszy).
- (2) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 312/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. w sprawie wykonania dla Wspólnoty przepisów dotyczących taryfy celnej ustanowionych w Układzie ustanawiającym stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony ⁽³⁾, określono dodatkowy dwustronny kontyngent taryfowy w wysokości 2 000 ton, zwiększany co roku w stosunku do wielkości pierwotnej o 10 %, otwarty dla produktu objętego kodem 0204 od dnia 1 lutego 2003 r. Należy zatem dodać 200 ton rocznie do kontyngentu w ramach GATT/WTO dla Chile i nadal zarządzać obydwoma kontyngentami w identyczny sposób.
- (3) Rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1245/2010 z dnia 21 grudnia 2010 r. otwierającym unijne kontyngenty taryfowe na 2011 r. w odniesieniu do owiec, kóz, mięsa baraniego i koziego ⁽⁴⁾ otworzono unijne kontyngenty taryfowe na 2011 r. zgodnie z odpowiednimi

umowami międzynarodowymi obowiązującymi w roku 2011 r. Przedmiotowe kontyngenty taryfowe należy utrzymać oraz otwierać corocznie, uwzględniając postanowienia zawarte w porozumieniach z Nową Zelandią oraz Chile, o których mowa powyżej. Rozporządzenie (UE) nr 1245/2010 traci moc z końcem 2011 r. i w związku z tym należy je uchylić. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie przez szereg lat oraz sprzyjać uproszczeniu, zapobiegając konieczności corocznego przyjmowania nowego rozporządzenia.

- (4) Przywozem w ramach niniejszego rozporządzenia należy zarządzać w ramach roku kalendarzowego.
- (5) Należy ustalić ekwiwalent wagowy tusz w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania unijnych kontyngentów taryfowych.
- (6) W drodze odstępstwa od rozporządzenia Komisji (WE) nr 1439/95 z dnia 26 czerwca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3013/89 w odniesieniu do przywozu i wywozu produktów sektora mięsa baraniego i koziego ⁽⁵⁾ kontyngentami taryfowymi na produkty z mięsa baraniego i koziego należy zarządzać zgodnie z przepisami art. 144 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Należy tego dokonać zgodnie z art. 308a, 308b i art. 308c ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w zakresie wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽⁶⁾.
- (7) Kontyngenty taryfowe w ramach niniejszego rozporządzenia należy początkowo uznać za kontyngenty, które nie są krytyczne w rozumieniu art. 308c rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, przy zastosowaniu zarządzania zgodnie z zasadą „kto pierwszy, ten lepszy”. Należy zatem zezwolić organom celnym na zniesienie wymogu złożenia zabezpieczenia w odniesieniu do towarów początkowo przywożonych w ramach tych kontyngentów taryfowych zgodnie z art. 308c ust. 1 i art. 248 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.
- (8) Należy sprecyzować, jaki dowód potwierdzający pochodzenie produktów powinny przedstawić podmioty gospodarcze, aby skorzystać z kontyngentów taryfowych według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 30.11.2011, s. 2.⁽³⁾ Dz.U. L 46 z 20.2.2003, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 338 z 22.12.2010, s. 37.⁽⁵⁾ Dz.U. L 143 z 27.6.1995, s. 7.⁽⁶⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie otwiera – od dnia 1 stycznia 2012 r. – roczne unijne kontyngenty taryfowe w odniesieniu do owiec, kóz, mięsa baraniego i koziego.

Artykuł 2

Należności celne mające zastosowanie do produktów objętych kontyngentami taryfowymi, o których mowa w art. 1, kody CN, państwa pochodzenia, roczną wielkość oraz numery porządkowe określono w załączniku.

Artykuł 3

1. Ilości produktów wyrażone w ekwiwalentach wagowych tusz, przywożone w ramach kontyngentów taryfowych, o których mowa w art. 1, określono w załączniku.

2. W celu obliczenia ilości wyrażonych za pomocą „ekwiwalentów wagowych tusz”, o których mowa w ust. 1, wagę netto produktów z mięsa baraniego i koziego należy pomnożyć przez następujące współczynniki:

- a) w przypadku zwierząt żywych: 0,47;
- b) w przypadku mięsa z jagniąt i z kozłat bez kości: 1,67;
- c) w przypadku baraniny bez kości, mięsa owczego i mięsa koziego bez kości innego niż z kozłat oraz dowolnej mieszaniny tych mięs: 1,81;
- d) w przypadku produktów z kośćmi: 1,00.

„Kozłę” oznacza kozę w wieku do jednego roku.

Artykuł 4

W drodze odstępstwa od tytułu II część A i B rozporządzenia (WE) nr 1439/95 kontyngentami taryfowymi określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia zarządza się na zasadzie „kto pierwszy, ten lepszy” zgodnie z art. 308a, 308b i art. 308c ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93. Nie wymaga się pozwoleń na przywóz.

Artykuł 5

1. Aby skorzystać z kontyngentów taryfowych określonych w załączniku, należy przedstawić organom celnym Unii ważny

dowód pochodzenia wydany przez właściwy organ w danym państwie trzecim wraz ze zgłoszeniem celnym o dopuszczenie do swobodnego obrotu danych towarów.

Pochodzenie produktów objętych kontyngentami taryfowymi innymi niż te wynikające z umów w sprawie preferencyjnej stawki celnej określa się zgodnie z przepisami obowiązującymi w Unii.

2. Dowodem pochodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest:

- a) w przypadku kontyngentu taryfowego stanowiącego część umowy w sprawie preferencyjnej stawki celnej – dowód pochodzenia określony w tej umowie;
- b) w przypadku pozostałych kontyngentów taryfowych – dowód pochodzenia ustalony zgodnie z art. 47 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 oraz, oprócz elementów określonych w tym artykule, następujące dane:

— kod CN (przynajmniej cztery pierwsze cyfry),

— numer porządkowy lub numery porządkowe danego kontyngentu taryfowego,

— całkowita waga netto dla kategorii współczynnika zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

- c) w przypadku państwa, którego kontyngenty taryfowe wchodzi w zakres lit. a) oraz b) i zostały połączone – dowód, o którym mowa w lit. a).

W przypadku gdy dowód pochodzenia, o którym mowa w lit. b), jest przedstawiany jako dokument towarzyszący tylko jednemu zgłoszeniu o dopuszczenie do swobodnego obrotu, może on zawierać kilka numerów porządkowych. W każdym innym przypadku dowód powinien zawierać tylko jeden numer porządkowy.

Artykuł 6

Rozporządzenie (UE) nr 1245/2010 traci moc.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Dacian CIOLOȘ

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

MIĘSO BARANIE I KOZIE (w tonach ekwiwalentów wagowych tusz) ROCZNE UNIJNE KONTYNGENTY
TARYFOWE OD 2012 r.

Kod CN	Cło „ad valorem” %	Cło specyficzne EUR/100 kg	Nr porządkowy w systemie „kto pierwszy, ten lepszy”				Pochodzenie	Roczna wielkość (w tonach) ekwiwalentów wagowych tusz
			Żywe zwierzęta (Współczynnik = 0,47)	Jagnięcina bez kości ⁽¹⁾ (Współczynnik = 1,67)	Baranina bez kości/owce ⁽²⁾ (Współczynnik = 1,81)	Z kością i tusze (Współczynnik = 1,00)		
0204	Zero	Zero	—	09.2101	09.2102	09.2011	Argentyna	23 000
			—	09.2105	09.2106	09.2012	Australia	19 186
			—	09.2109	09.2110	09.2013	Nowa Zelandia	228 254
			—	09.2111	09.2112	09.2014	Urugwaj	5 800
			—	09.2115	09.2116	09.1922	Chile ⁽³⁾	6 800
			—	09.2121	09.2122	09.0781	Norwegia	300
			—	09.2125	09.2126	09.0693	Grenlandia	100
			—	09.2129	09.2130	09.0690	Wyspy Owcze	20
			—	09.2131	09.2132	09.0227	Turcja	200
			—	09.2171	09.2175	09.2015	Inne ⁽⁴⁾	200
			—	09.2178	09.2179	09.2016	Erga omnes ⁽⁵⁾	200
0204, 0210 99 21, 0210 99 29, 0210 99 60	Zero	Zero	—	09.2119	09.2120	09.0790	Islandia	1 850
0104 10 30 0104 10 80 0104 20 90	10 %	Zero	09.2181	—	—	09.2019	Erga omnes ⁽⁵⁾	92

⁽¹⁾ Oraz mięso kozłat.⁽²⁾ Oraz mięso kozie inne niż mięso kozłat.⁽³⁾ Kontyngent taryfowy dla Chile zwiększa się o 200 t rocznie.⁽⁴⁾ „Inne” odnosi się do wszystkich członków WTO z wyjątkiem Argentyny, Australii, Nowej Zelandii, Urugwaju, Chile, Grenlandii oraz Islandii.⁽⁵⁾ Erga omnes odnosi się do wszystkich miejsc pochodzenia, w tym państw wymienionych w niniejszej tabeli.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1355/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 329/2007 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 329/2007 ⁽¹⁾,
w szczególności jego art. 13 ust. 1 lit. e),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 329/2007 wymieniono osoby, organy i podmioty, których, po wyznaczeniu przez Radę, dotyczy zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych na mocy tego rozporządzenia.

(2) W dniu 19 grudnia 2011 r., Rada podjęła decyzję o zmianie wykazu osób, podmiotów i organów, których

fundusze i zasoby gospodarcze powinny zostać zamrożone. Dlatego należy zaktualizować załącznik V.

(3) W celu zapewnienia skuteczności środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, musi ono wejść w życie niezwłocznie.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik V do rozporządzenia (WE) nr 329/2007 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 29.3.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK V

Wykaz osób, podmiotów i organów, o których mowa w art. 6 ust. 2

A. Wykaz osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. a)

#	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	CHANG Song-taek (vel JANG Song-Taek)	Data urodzenia: 2.2.1946 lub 6.2.1946 lub 23.2.1946 (prowincja Północny Hamgyong) Numer paszportu (dane z 2006): PS 736420617	Członek Narodowego Komitetu Obrony. Dyrektor Departamentu Administracji Partii Robotniczej Korei.
2.	CHON Chi Bu		Członek Generalnego Urzędu Energii Atomowej, b. dyrektor ds. technicznych ośrodka w Yongbyon.
3.	CHU Kyu-Chang (vel JU Kyu-Chang)	Data urodzenia: między 1928 a 1933	Pierwszy wicedyrektor Departamentu Przemysłu Obronnego (program balistyczny), Partia Robotnicza Korei, członek Narodowego Komitetu Obrony.
4.	HYON Chol-hae	Data urodzenia: 1934 (Mandżuria, Chiny)	Wicedyrektor Departamentu Ogólnej Polityki Ludowych Sił Zbrojnych (doradca wojskowy Kim Dzong-ila).
5.	JON Pyong-ho	Data urodzenia: 1926	Sekretarz Komitetu Centralnego Partii Robotniczej Korei, szef Departamentu Dostaw Wojskowych przy Komitecie Centralnym kontrolującego Drugi Komitet Ekonomiczny Komitetu Centralnego, członek Narodowego Komitetu Obrony.
6.	General broni KIM Yong Chol (vel Kim Yong-Chol; Kim Young-Chol; Kim Young-Cheol; Kim Young-Chul)	Data urodzenia: 1946 (Pyongan Północny, Korea Północna)	Dowódca Generalnego Biura Zwiadowczego.
7.	KIM Yong-chun (vel Young-chun)	Data urodzenia: 4.3.1935 Nr paszportu: 554410660	Wiceprzewodniczący Narodowego Komitetu Obrony, minister ds. Ludowych Sił Zbrojnych, specjalny doradca Kim Dzong-ila ds. strategii nuklearnej.
8.	O Kuk-Ryol	Data urodzenia: 1931 (prowincja Jilin, Chiny)	Wiceprzewodniczący Narodowego Komitetu Obrony nadzorujący nabywanie za granicą nowoczesnych technologii na potrzeby programu jądrowego i balistycznego.
9.	PAEK Se-bong	Data urodzenia: 1946	Przewodniczący Drugiego Komitetu Ekonomicznego (odpowiedzialnego za program balistyczny) Komitetu Centralnego Partii Robotniczej Korei. Członek Narodowego Komitetu Obrony.
10.	PAK Jae-gyong (vel Chae-Kyong)	Data urodzenia: 1933 Nr paszportu: 554410661	Wicedyrektor Departamentu Ogólnej Polityki Ludowych Sił Zbrojnych i wicedyrektor Biura Logistyki Ludowych Sił Zbrojnych (doradca wojskowy Kim Dzong-ila).

#	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
11.	PAK To-Chun	Data urodzenia: 9.3.1944 (Chagang, Rangrim)	Członek Rady Bezpieczeństwa Narodowego. Odpowiedzialny za przemysł zbrojeniowy, według doniesień kieruje biurem ds. energii jądrowej. Instytucja ta podejmuje decyzje w zakresie programu jądrowego i programu nośników KRLD.
12.	PYON Yong Rip (vel Yong-Nip)	Data urodzenia: 20.9.1929 Nr paszportu: 645310121 (wydany dnia 13.9.2005)	Prezes Akademii Nauk, która bierze udział w badaniach biologicznych związanych z bronią masowego rażenia
13.	RYOM Yong		Dyrektor Generalnego Urzędu Energii Atomowej (podmiot wskazany przez ONZ), odpowiedzialny za stosunki międzynarodowe.
14.	SO Sang-kuk	Data urodzenia: między 1932 a 1938	Szef Wydziału Fizyki Nuklearnej Uniwersytetu Kim Il Sunga.

B. Wykaz osób, podmiotów i organów, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. a)

	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Green Pine Associated Corporation (inne nazwy: Chongsong Yonhap; Ch'o'ngsong Yo'nhap; Saengpil Associated Company; General Precious Metal Complex (GPM); Myong Dae Company; Twin Dragon Trading (TDT))	c/o kwatera główna Generalnego Biura Zwiadowczego, Hyongjesan-Guyok, Pjongjang / Nungrado, Pjongjang	Ch'o'ngsong Yo'nhap zostało zakwalifikowane do obłożenia sankcjami za eksport broni lub powiązanych materiałów z Korei Północnej. Green Pine specjalizuje się w wytwarzaniu pojazdów morskich i uzbrojenia, takich jak łodzie podwodne, łodzie wojskowe oraz systemy rakietowe, oraz eksportuje torpedy i świadczy pomoc techniczną firmom związanym z irańskim przemysłem obronnym. Green Pine odpowiada za blisko połowę eksportu broni i powiązanych materiałów przez Koreę Północną oraz przejęła wiele działań KOMID po jego wskazaniu przez Radę Bezpieczeństwa ONZ.
2.	Hesong Trading Corporation	Lokalizacja: Pjongjang	Kontrolowane przez Korea Mining Development Corporation (KOMID) (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Główne przedsiębiorstwo zajmujące się handlem bronią oraz eksportem towarów i sprzętu związanego z raketami balistycznymi i bronią konwencjonalną. Hesong Trading Corporation jest zaangażowane w dostawy, które mogą zostać wykorzystane w programie budowy pocisków balistycznych.
3.	Korea Complex Equipment Import Corporation	Lokalizacja: Rakwon-dong, okręg Pothonggang, Pjongjang	Kontrolowane przez Korea Ryongbong General Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Koncern zbrojeniowy specjalizujący się w zakupach na rzecz przemysłu zbrojeniowego KRLD i wsparciu sprzedaży produktów krajowego przemysłu zbrojeniowego.

	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
4.	Korea Heungjin Trading Company	Lokalizacja: Pjongjang	Podmiot zlokalizowany w Pyongyang i wykorzystywany przez Korea Mining Development Trading Corporation (KOMID) do prowadzenia handlu (KOMID został wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Korea Heungjin Trading Company jest także podejrzewana o udział w dostarczaniu towarów związanych z bronią rakietową irańskiej Shahid Hemmat Industrial Group.
5.	Korea International Chemical Joint Venture Company (inne nazwy: Choson International Chemicals Joint Operation Company; Chosun International Chemicals Joint Operation Company; International Chemical Joint Venture Corporation)	Lokalizacja: Hamhung, Hamgyong Południowy; Man gyongdae-kuyok, Pjongjang; Mangyungdae-gu, Pjongjang	Kontrolowane przez Korea Ryongbong General Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Koncern zbrojeniowy specjalizujący się w zakupach na rzecz przemysłu zbrojeniowego KRLD i wsparciu sprzedaży produktów krajowego przemysłu zbrojeniowego.
6.	Korea Kwangsong Trading Corporation	Lokalizacja: Rakwon-dong, okręg Pothonggang, Pjongjang.	Kontrolowane przez Korea Ryongbong General Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Koncern zbrojeniowy specjalizujący się w zakupach na rzecz przemysłu zbrojeniowego KRLD i wsparciu sprzedaży produktów krajowego przemysłu zbrojeniowego.
7.	Korea Pugang mining and Machinery Corporation Ltd		Oddział Korea Ryongbong General Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009); zarządza fabrykami proszku aluminiowego, który można wykorzystywać w balistyce.
8.	Korea Ryonha Machinery Joint Venture Corporation (inne nazwy: Chosun Yunha Machinery Joint Operation Company; Korea Ryonha Machinery J/V Corporation; Ryonha Machinery Joint Venture Corporation)	Lokalizacja: okręg centralny, Pjongjang; Mangyungdae-gu, Pjongjang, okręg Mangyongdae, Pjongjang	Kontrolowane przez Korea Ryongbong General Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Koncern zbrojeniowy specjalizujący się w zakupach na rzecz przemysłu zbrojeniowego KRLD i wsparciu sprzedaży produktów krajowego przemysłu zbrojeniowego. Ośrodki produkcji należące do Korea Ryonha Machinery Joint Venture Corporation zostały ostatnio zmodernizowane i częściowo przeznaczone do przetwarzania materiałów służących do produkcji broni jądrowej.
9.	Korea Heungjin Trading Company	Lokalizacja: Pjongjang	Podmiot zlokalizowany w Pjongjang i wykorzystywany przez Korea Mining Development Trading Corporation (KOMID) do prowadzenia handlu (KOMID został wskazany przez ONZ, 24.4.2009). Korea Taesong Trading Company działała w imieniu KOMID w transakcjach z Syrią.

	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
10.	Departament Przemysłu Zbrojeniowego (ang. Munitions Industry Department) (inne nazwy: Military Supplies Industry Department)	Lokalizacja: Pjongjang	Odpowiedzialny za nadzór nad działalnością przedsiębiorstw zbrojeniowych Korei Północnej, w tym Drugiego Komitetu Ekonomicznego i KOMID. Obejmuje to nadzór nad rozwojem programu budowy rakiet balistycznych oraz programu jądrowego KRLD. Do niedawna Departamentem Przemysłu Zbrojeniowego kierował Jon Pyong Ho; z doniesień wynika, że dawny pierwszy zastępca dyrektora Departamentu Przemysłu Zbrojeniowego (DPZ), Chu Kyu-ch'ang (Ju Gyu-chang), jest obecnie dyrektorem DPZ, którego publiczna nazwa to Departament Przemysłu Maszynowego. Chu był główną osobą nadzorującą rozwój północnokoreańskiego programu raketowego, w tym nadzorował wystrzelenie rakiet Taepo Dong-2 (TD-2) dnia 5 kwietnia 2009 r., oraz nieudane wystrzelenie TD-2 w lipcu 2006 r.
11.	Korean Ryengwang Trading Corporation	Rakwon-dong, okręg Pothonggang, Pjongjang, Korea Północna	Oddział Korea Ryongbong General Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009).
12.	Generalne Biuro Zwiadowcze (ang. Reconnaissance General Bureau) (inne nazwy: Chongch'al Ch'ongguk; RGB; KPA Unit 586)	Lokalizacja: Hyongjesan-Guyok, Pjongjang, Korea Północna; Nungrado, Pjongjang, Korea Północna	Generalne Biuro Zwiadowcze jest najważniejszą organizacją wywiadowczą Korei Północnej, utworzoną na początku 2009 r. poprzez połączenie istniejących organizacji wywiadowczych Partii Robotniczej Korei, Departamentu ds. Działań Operacyjnych i Biura 35, oraz Biura Zwiadowczego Koreańskiej Armii Ludowej. Podlega ono bezpośrednio Ministerstwu Obrony i jest głównie odpowiedzialne za wywiad wojskowy. Generalne Biuro Zwiadowcze prowadzi handel bronią konwencjonalną oraz kontroluje północnokoreańskie przedsiębiorstwo broni konwencjonalnej Green Pine Associated Corporation (Green Pine).
13.	Drugi Komitet Ekonomiczny oraz Druga Akademia Nauk Przyrodniczych		Drugi Komitet Ekonomiczny bierze udział w zasadniczych aspektach północnokoreańskiego programu raketowego. Jest on odpowiedzialny za nadzorowanie produkcji północnokoreańskich pocisków balistycznych. Kieruje również działalnością KOMID (KOMID został wyznaczony przez ONZ, 24.4.2009). Jest to organizacja ogólnokrajowa odpowiedzialna za badania i prace rozwojowe w zakresie północnokoreańskich zaawansowanych systemów uzbrojenia, w tym pocisków i, przypuszczalnie, broni jądrowej. Korzysta ona z szeregu podległych organizacji, w tym Korea Tangun Trading Corporation, by uzyskiwać technologie, wyposażenie i informacje z zagranicy z zamiarem wykorzystania ich w północnokoreańskich programach rakietowych oraz, przypuszczalnie, jądrowych.

	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
14.	Sobaeksu United Corp (vel Sobaeksu United Corp)		Przedsiębiorstwo państwowe zajmujące się badaniami dotyczącymi produktów i sprzętu szczególnej wagi oraz ich nabywaniem. W jego posiadaniu znajdują się liczne złoża grafitu naturalnego zaopatrujące w surowiec dwie fabryki wytwarzające w szczególności bloki grafitowe, które można wykorzystywać w balistyce.
15.	Tosong Technology Trading Corporation	Lokalizacja: Pjongjang	Kontrolowane przez Korea Mining Development Corporation (KOMID) (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009); Główne przedsiębiorstwo zajmujące się handlem bronią oraz eksportem towarów i sprzętu związanego z raketami balistycznymi i bronią konwencjonalną.
16.	Ośrodek Badań Jądrowych w Yongbyon		Ośrodek badawczy, który brał udział w produkcji plutonu dla wojska. Ośrodek podlega Generalnemu Urzędowi Energii Atomowej (podmiot wskazany przez ONZ, 16.7.2009).

C. Wykaz osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. b)

#	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	JON Il-chun	Data urodzenia: 24.8.1941	W lutym 2010 r. KIM Tong-un został zwolniony z funkcji dyrektora „Biura 39” (ang. Office 39), które, między innymi, odpowiada za nabywanie towarów za pośrednictwem przedstawicielstw dyplomatycznych KDRL z obejściem sankcji. Zastąpił go JON Il-chun. JON Il-chun ma być również jedną z głównych postaci w Państwowym Banku Rozwoju.
2.	KIM Tong-un		Były dyrektor „Biura 39” Komitetu Centralnego Partii Robotniczej Korei uczestniczącego w finansowaniu proliferacji.
3.	KIM Tong-Myo'ng (vel Kim Chin-so'k)	Data urodzenia: 1964 Obywatelstwo: Korea Północna	Kim Tong-Myo'ng działa w imieniu banku Tanchon Commercial Bank (podmiot wyznaczony przez ONZ, 24.4.2009). Kim Dong Myong piastował różne stanowiska w banku Tanchon od przynajmniej 2002 r., a obecnie jest jego prezesem. Brał również udział w zarządzaniu działalnością banku Ammroggang (należącego do Tanchon Commercial Bank lub przez niego kontrolowanego), używając pseudonimu Kim Chin-so'k.

D. Wykaz osób, podmiotów i organów, o których mowa w art. 6 ust. 2 lit. b)

#	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Amroggang Development Banking Corporation (inne nazwy: Amroggang Development Bank; Amnokkang Development Bank)	Adres: Tongan-dong, Pjongjang	Podmiot należący do Tanchon Commercial Bank lub przez niego kontrolowany (podmiot wyznaczony przez ONZ, 24.2.2009) Utworzona w 2006, Amroggang Development Banking Corporation zarządzana jest przez pracowników Tanchon Commercial Bank, który bierze udział w finansowaniu sprzedaży rakiet balistycznych przez KOMID (podmiot wyznaczony przez ONZ, 24.4.2009). Była ona również zaangażowana w transakcje raketami balistycznymi między KOMID a irańskim przedsiębiorstwem Shahid Hemmat Industrial Group (SHIG).
2.	Bank of East Land (inne nazwy: Dongbang Bank; Tongbang U'nhaeng; Tongbang Bank)	Adres: PO Box 32, budynek BEL, Jonseung-Dung, okręg Moranbong, Pjongjang	Północnokoreańska instytucja finansowa, która ułatwia transakcje dotyczące broni oraz udziela innego wsparcia wyznaczonemu producentowi i eksporterowi broni Green Pine Associated Corporation (Green Pine). Bank of East Land aktywnie współdziałał z Green Pine przy transferach środków w sposób pozwalający obejść sankcje. W 2007 i 2008 r. Bank of East Land ułatwiał transakcje z udziałem Green Pine i wyznaczonych irańskich instytucji finansowych, w tym banku Melli i banku Sepah. Bank of East Land ułatwiał również transakcje finansowe na rzecz programu broni północnokoreańskiego Generalnego Biura Zwiadowczego.
3.	Korea Daesong Bank (inne nazwy: Choson Taesong Unhaeng; Tongbang Bank)	Adres: Segori-dong, Gyongheung St., okręg Potonggang, Pjongjang Telefon: 850 2 381 8221 Telefon: 850 2 18111 wewn. 8221 Faks: 850 2 381 4576	Północnokoreańska instytucja finansowa bezpośrednio podlegająca pod Biuro 39 i zaangażowana w ułatwianie realizacji północnokoreańskich projektów finansowania proliferacji.
4.	Korea Daesong General Trading Corporation (inne nazwy: Daesong Trading; Daesong Trading Company; Korea Daesong Trading Company; Korea Daesong Trading Corporation)	Adres: Pulgan Gori Dong 1, okręg Potonggang, Pjongjang Telefon: 850 2 18111 wewn. 8204/8208 Telefon: 850 2 381 8208/4188 Faks: 850 2 381 4431/4432	Spółka podlegająca pod Biuro 39, wykorzystywana do ułatwiania zagranicznych transakcji w imieniu Biura. Dyrektor Biura 39, Kim Tong-un, został wymieniony w załączniku V rozporządzenia Rady (UE) nr 329/2007.
5.	Korea Kwangson Banking Corp. (KKBC) (inne nazwy: Korea Kwangson Banking Corp; KKBC)	Adres: Jungson-dong, ulica Sungri, okręg centralny, Pjongjang	Podmiot zależny działający w imieniu lub pod kierunkiem Korea Ryonbong General Corporation (podmiot wyznaczony przez ONZ, 24.4.2009), należący do niego lub przez niego kontrolowany. Zapewnia usługi finansowe wspierając zarówno Tanchon Commercial Bank (podmiot wskazany przez ONZ, 24.4.2009), jak i Korea Hyoksin Trading Corporation (podmiot wskazany przez ONZ, 16.7.2009);

#	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
			Od 2008 r. Tanchon Commercial Bank wykorzystuje KKBC do ułatwiania transferów środków, których wysokość prawdopodobnie sięga milionów dolarów, w tym transferów z udziałem środków związanych z Korea Mining Development Trading Corporation (KOMID) (podmiot wyznaczony przez ONZ, 24.4.2009) z Birmy do Chin w 2009 r. Ponadto Hyoksin, który został określony przez ONZ jako podmiot biorący udział w rozwoju broni masowego rażenia, starał się wykorzystać KKBC w związku z zakupem towarów podwójnego zastosowania w 2008 r. KKCB ma przynajmniej jedną filię zagraniczną w Dandong, Chiny.
6.	Biuro 39 Koreańskiej Partii Pracy (ang. Office 39 of The Korean Workers' Party) (inne nazwy: Office #39; Office No. 39; Bureau 39; Central Committee; Third Floor Division 39.)	Adres: Drugi Budynek Rządowy Koreańskiej Partii Pracy (kor. Ch'o'ngsa), Chungso'ng, Urban Tower (Korean'Dong), Chung Ward, Pyongyang; Chung-Guyok (okręg centralny), ulica Sosong, Kyongrim-Dong, Pjongjang; ulica Changgwang, Pjongjang.	Biuro 39 Koreańskiej Partii Pracy jest zaangażowane w nielegalną działalność gospodarczą służącą wsparciu rządu północnokoreańskiego. Jego oddziały w całym kraju pozyskują środki finansowe i nimi zarządzają, jest ono również odpowiedzialne za pozyskiwanie waluty obcej dla przywódców północnokoreańskiej Koreańskiej Partii Pracy poprzez działania nielegalne takie jak handel narkotykami. Biuro 39 kontroluje wiele podmiotów w Korei Północnej i za granicą, za pośrednictwem których przeprowadza liczne nielegalne działania, w tym produkcję, przemysł i sprzedaż narkotyków. Biuro 39 bierze również udział w próbach nabywania i transferu do Korei Północnej dóbr luksusowych. Biuro 39 jest jedną z najważniejszych organizacji, którym powierzono nabywanie waluty i towarów. Według doniesień podmiot jest pod bezpośrednim dowództwem KIM Jong-ila; kontroluje różne przedsiębiorstwa handlowe, z których niektóre prowadzą nielegalną działalność, m.in. Daesong General Bureau, część grupy Daesong, największej grupy przedsiębiorstw w kraju. Biuro 39 zgodnie z niektórymi źródłami utrzymuje przedstawicielstwa w Rzymie, Pekinie, Bankoku, Singapurze, Hongkongu i Dubaju. Na zewnątrz Biuro 39 często zmienia nazwy i formę. Dyrektor Biura 39, JON Il-chun jest już uwzględniony na liście sankcji UE. Biuro 39 produkowało metamfetaminę w Sangwon w prowincji Pyongan Południowy oraz brało udział w sprzedaży metamfetaminy północnokoreańskim przemysłnikom działającym na niewielką skalę, w celu sprzedaży w Chinach i Korei Południowej. Biuro 39 prowadzi również uprawy maku w prowincji Hamgyong Północny i Pyongan Północny oraz produkuje opium i heroinę w Hamhŭng i Nachin. W 2009 r. Biuro 39 brało udział w nieudanej próbie zakupu i eksportu do Korei Północnej – przez Chiny – dwóch wyprodukowanych we Włoszech luksusowych jachtów o wartości ponad 15 mln

#	Nazwisko (i ewent. pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
			USD. Udaremniona przez władze włoskie, próba eksportu jachtów przeznaczonych dla Kim Jong-ila stanowiła naruszenie sankcji ONZ przeciwko Korei Północnej na mocy rezolucji RBNZ nr 1718, która wyraźnie wymaga od państw członkowskich zapobiegania dostawom, sprzedaży i transferowi dóbr luksusowych do Korei Północnej. Biuro 39 wykorzystywało wcześniej Banco Delta Asia do prania nielegalnych dochodów. Banco Delta Asia został uznany przez Departament Skarbu we wrześniu 2005 r. za „główne źródło zagrożenia pod względem prania pieniędzy” na mocy sekcji 311 aktu USA PATRIOT, ponieważ stanowił on niedopuszczalne ryzyko pod względem prania pieniędzy i innych przestępstw finansowych.”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1356/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	AL	61,8
	MA	67,1
	TN	88,5
	TR	107,8
	ZZ	81,3
0707 00 05	JO	182,1
	TR	149,7
	ZZ	165,9
0709 90 70	MA	37,8
	TR	140,3
	ZZ	89,1
0805 10 20	AR	41,5
	BR	39,7
	CL	30,5
	MA	53,2
	TR	67,2
	ZA	48,3
	ZZ	46,7
0805 20 10	MA	87,3
	TR	79,7
	ZZ	83,5
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	75,8
	MA	64,3
	TR	78,1
	ZZ	72,7
0805 50 10	AR	52,9
	TR	52,4
	ZZ	52,7
0808 10 80	CA	112,8
	US	108,5
	ZA	121,8
	ZZ	114,4
0808 20 50	CN	80,4
	ZZ	80,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1357/2011**z dnia 20 grudnia 2011 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych w ciągu pierwszych siedmiu dni grudnia 2011 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz wysokiej jakości wołowiny na mocy rozporządzenia (WE) nr 620/2009**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 620/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające administrowanie kontyngentem taryfowym na przywóz wołowiny wysokiej jakości ⁽³⁾ ustanawia szczegółowe przepisy dotyczące składania wniosków i wydawania pozwoleń na przywóz.
- (2) W art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006 przewidziano, iż w przypadku gdy ilości objęte wnios-

kami o pozwolenie przekraczają ilości dostępne na dany okres obowiązywania kontyngentu, należy ustalić współczynnik przydziału ilości objętych każdym wnioskiem o pozwolenie. Wnioski o pozwolenie na przywóz, złożone na mocy art. 3 rozporządzenia (WE) nr 620/2009 w okresie od dnia 1 do 7 grudnia 2011 r., przekraczają dostępne ilości. Należy zatem określić przedział, w granicach którego można wystawiać pozwolenia na przywóz, oraz współczynnik przydziału,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W przypadku wniosków o pozwolenie na przywóz w ramach kontyngentu o numerze porządkowym 09.4449, złożonych w okresie od dnia 1 do 7 grudnia 2011 r. zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 620/2009, ustala się współczynnik przydziału wynoszący 0,401722 %.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 182 z 15.7.2009, s. 25.

ROZPORZĄDZENIE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) NR 1358/2011**z dnia 14 grudnia 2011 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1745/2003 dotyczące stosowania rezerw obowiązkowych (EBC/2003/9)****(EBC/2011/26)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwany dalej „Statutem ESBC”), w szczególności art. 19 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 19 ust. 1 Statutu ESBC stanowi, że Europejski Bank Centralny (EBC), realizując cele polityki pieniężnej, ma prawo żądać od instytucji kredytowych ustanowionych w państwach członkowskich utrzymywania rezerw obowiązkowych na rachunkach w EBC i krajowych bankach centralnych, oraz że zasady dotyczące obliczania i określania wymaganych rezerw obowiązkowych mogą być ustalane przez Radę Prezesów.
- (2) Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (WE) nr 1745/2003 z dnia 12 września 2003 r. dotyczące stosowania rezerw obowiązkowych (EBC/2003/9) ⁽¹⁾ określa między innymi kategorie instytucji podlegających wymogom w zakresie rezerw obowiązkowych oraz stopy rezerwy stosowane do poszczególnych kategorii zobowiązań.
- (3) Dnia 8 grudnia 2011 r. Rada Prezesów zdecydowała o podjęciu dodatkowych środków wzmożonej działalności kredytowej wspierających akcję kredytową banków oraz płynność na rynku pieniężnym strefy euro. Jako że nie ma potrzeby stosowania systemu rezerw obowiązkowych EBC do kształtowania warunków na rynku pieniężnym w takim zakresie, jak w normalnych

okolicznościach, wzmożenie dostarczania płynności kontrahentom operacji polityki pieniężnej Eurosystemu wymaga zmniejszenia stopy rezerwy do 1 %. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1745/2003 (EBC/2003/9),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1745/2003 (EBC/2003/9)**

Art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1745/2003 (EBC/2003/9) otrzymuje brzmienie:

„2. Stopa rezerwy obowiązkowej 1 % ma zastosowanie do wszystkich innych zobowiązań uwzględnionych w podstawie naliczania rezerwy.”.

Artykuł 2**Wejście w życie**

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Art. 1 stosuje się od okresu utrzymywania rozpoczynającego się dnia 18 stycznia 2012 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 14 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Mario DRAGHI

Prezes EBC

⁽¹⁾ Dz.U. L 250 z 2.10.2003, s. 10.

DECYZJE

DECYZJA RADY 2011/857/WPZiB

z dnia 19 grudnia 2011 r.

w sprawie zmiany i przedłużenia obowiązywania wspólnego działania 2005/889/WPZiB ustanawiającego Misję Unii Europejskiej ds. Szkolenia i Kontroli na przejściu granicznym w Rafah (EU BAM Rafah)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

Artykuł 1

We wspólnym działaniu 2005/889/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

1) art. 12 otrzymuje brzmienie:

a także mając na uwadze, co następuje:

„Artykuł 12

Bezpieczeństwo

- (1) W dniu 12 grudnia 2005 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2005/889/WPZiB ustanawiające Misję Unii Europejskiej ds. Szkolenia i Kontroli na przejściu granicznym w Rafah (EU BAM Rafah) ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 26 maja 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/312/WPZiB ⁽²⁾ w sprawie zmiany wspólnego działania 2005/889/WPZiB i przedłużenia jego obowiązywania do dnia 31 grudnia 2011 r.
- (3) W dniu 8 listopada 2011 r. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) zalecił techniczne przedłużenie EU BAM Rafah o dalsze 6 miesięcy.
- (4) EU BAM Rafah należy ponownie przedłużyć od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. na podstawie jej obecnego mandatu.
- (5) Konieczne jest także określenie finansowej kwoty odniesienia przeznaczonej na pokrycie wydatków związanych z EU BAM Rafah na okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.,
- (6) EU BAM Rafah będzie prowadzona w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i mogłaby utrudnić osiągnięcie celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,

1. Cywilny dowódca operacji kieruje planowaniem przez szefa misji środków bezpieczeństwa dla EU BAM Rafah i zapewnia ich właściwe i skuteczne wykonywanie zgodnie z art. 5 i 9 oraz w koordynacji z Dyrekcją ds. Bezpieczeństwa Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ).

2. Szef misji jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo EU BAM Rafah i za zapewnienie przestrzegania minimalnych wymogów bezpieczeństwa mających zastosowanie do EU BAM Rafah, zgodnie z polityką Unii dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium Unii w ramach zadań operacyjnych na mocy tytułu V Traktatu, jak również z jej instrumentami wspierającymi.

3. Szef misji jest wspierany przez wyższego funkcjonariusza ds. bezpieczeństwa misji (SMSO), który podlega szefowi misji i pozostaje również w ścisłych stosunkach służbowych z Dyrekcją ds. Bezpieczeństwa ESDZ.

4. Przed objęciem swoich funkcji personel EU BAM Rafah uczestniczy w obowiązkowym szkoleniu w zakresie bezpieczeństwa, zgodnie z OPLAN. Personel przechodzi również regularne szkolenia uaktualniające w teatrze działań organizowane przez SMSO.”;

2) art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Finansowa kwota odniesienia przeznaczona na pokrycie wydatków związanych z EU BAM Rafah na okres od dnia 25 listopada 2005 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. wynosi 21 570 000 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 14.12.2005, s. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2011, s. 55.

Finansowa kwota odniesienia przeznaczona na pokrycie wydatków związanych z EU BAM Rafah na okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. wynosi 970 000 EUR”;

3) art. 16 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza decyzja wygasa w dniu 30 czerwca 2012 r.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady
M. DOWGIELEWICZ
Przewodniczący

DECYZJA RADY 2011/858/WPZiB

z dnia 19 grudnia 2011 r.

w sprawie zmiany i przedłużenia obowiązywania decyzji 2010/784/WPZiB w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 14 listopada 2005 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2005/797/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS), które zostało ostatnio przedłużone decyzją Rady 2009/955/WPZiB ⁽²⁾ i wygasło w dniu 31 grudnia 2010 r.
- (2) W dniu 17 grudnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/784/WPZiB ⁽³⁾ w sprawie kontynuowania od dnia 1 stycznia 2011 r. Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich, wygasającą w dniu 31 grudnia 2011 r.
- (3) W dniu 8 listopada 2011 r. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) zalecił techniczne przedłużenie EUPOL COPPS o dalszych sześć miesięcy.
- (4) EUPOL COPPS powinna być przedłużona od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. na podstawie jej aktualnego mandatu.
- (5) Należy również ustalić finansową kwotę odniesienia na pokrycie wydatków związanych z EUPOL COPPS w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.
- (6) EUPOL COPPS będzie prowadzona w kontekście sytuacji, która może ulec pogorszeniu i mogłaby utrudnić osiągnięcie celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2010/784/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Bezpieczeństwo

1. Dowódca operacji cywilnej kieruje planowaniem przez szefa misji środków bezpieczeństwa dla EUPOL COPPS oraz

zapewnia ich właściwe i skuteczne wykonywanie zgodnie z art. 5, 6 i 9, w koordynacji z Dyrekcją ds. Bezpieczeństwa Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ).

2. Szef misji jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo EUPOL COPPS oraz za zapewnienie przestrzegania minimalnych wymogów bezpieczeństwa mających zastosowanie do EUPOL COPPS zgodnie z polityką Unii dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium Unii w ramach zadań operacyjnych na mocy postanowień tytułu V Traktatu i uzupełniających je dokumentów.

3. Szef misji jest wspierany przez wyższego funkcjonariusza ds. bezpieczeństwa misji (SMSO), który podlega szefowi misji i pozostaje również w ścisłych stosunkach służbowych z Dyrekcją ds. Bezpieczeństwa ESDZ.

4. Przed objęciem swoich funkcji personel EUPOL COPPS uczestniczy w obowiązkowym szkoleniu w zakresie bezpieczeństwa, zgodnie z OPLAN. Personel przechodzi również regularne szkolenia uaktualniające w teatrze działań organizowane przez SMSO.”;

- 2) art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Finansowa kwota odniesienia na pokrycie wydatków związanych z EUPOL COPPS w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. wynosi 8 250 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z EUPOL COPPS w okresie od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. wynosi 4 750 000 EUR”;

- 3) art.16 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza decyzja wygasa w dniu 30 czerwca 2012 r.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady
M. DOWGIELEWICZ
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 300 z 17.11.2005, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 330 z 16.12.2009, s. 76.

⁽³⁾ Dz.U. L 335 z 18.12.2010, s. 60.

DECYZJA RADY 2011/859/WPZiB**z dnia 19 grudnia 2011 r.****zmieniająca decyzję 2010/232/WPZiB w sprawie odnowienia środków ograniczających skierowanych przeciwko Birmie/Związkowi Myanmar**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

Artykuł 1

W załączniku I do decyzji 2010/232/WPZiB wpis dotyczący Mayar (H.K) Ltd otrzymuje brzmienie:

uwzględniając decyzję Rady 2010/232/WPZiB z dnia 26 kwietnia 2010 r. w sprawie odnowienia środków ograniczających skierowanych przeciwko Birmie/Związkowi Myanmar ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14,„Mayar India Ltd (Yangon Branch)
37, Rm (703/4), Level (7), Alanpya Pagoda Rd, La Pyayt Wun Plaza, Dagon, Yangon”.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) W dniu 26 kwietnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/232/WPZiB w sprawie odnowienia środków ograniczających skierowanych przeciwko Birmie/Związkowi Myanmar.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

(2) Należy zaktualizować informacje dotyczące jednego podmiotu w wykazie w załączniku I do decyzji 2010/232/WPZiB.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

(3) Załącznik I do decyzji 2010/232/WPZiB powinien być odpowiednio zmieniony,

W imieniu Rady
M. KROLEC
Przewodniczący⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.2010, s. 22.

DECYZJA RADY 2011/860/WPZiB**z dnia 19 grudnia 2011 r.****dotycząca zmiany decyzji 2010/800/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

uwzględniając decyzję Rady 2010/800/WPZiB z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 2 i art. 12 ust. 3.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 22 grudnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/800/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej.
- (2) Rada dokonała pełnego przeglądu wykazów osób i podmiotów w załącznikach II i III do decyzji 2010/800/WPZiB, do których to osób i podmiotów mają zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. b) i c) i art. 5 ust. 1 lit. b) i c) tej decyzji.
- (3) Rada uznała, że osoby i podmioty wymienione w załącznikach II i III do decyzji 2010/800/WPZiB nadal powinny być objęte szczegółowymi środkami ograniczającymi przewidzianymi w tej decyzji.
- (4) Rada stwierdziła również, że wpis dotyczący jednego z podmiotów w załączniku II do decyzji 2010/800/WPZiB należy zmienić.

(5) Rada ponadto postanowiła o umieszczeniu dodatkowych osób i podmiotów w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi w załącznikach II i III do decyzji 2010/800/WPZiB.

(6) Należy odpowiednio zaktualizować wykaz osób i podmiotów zawarty w załącznikach II i III decyzji Rady 2010/800/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załącznikach II i III do decyzji 2010/800/WPZiB wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady
M. KROLEC
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 341 z 23.12.2010, s. 32.

ZAŁĄCZNIK

W decyzji 2010/800/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) następujące osoby dodaje się w lit. A i następujące podmioty dodaje się w lit. B:

A. Wykaz osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) i art. 5 ust. 1 lit. b)

	Imię i nazwisko (oraz ewentualne pseudonimy)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Generał broni Kim Yong Chol (alias: Kim Yong-Chol; Kim Young-Chol; Kim Young-Cheol; Kim Young-Chul)	Data urodzenia: 1946 r. Miejsce: Pyongan-Pukto, Korea Północna	Kim Yong Chol jest szefem Biura ds. Rozpoznania Ogólnego (<i>Reconnaissance General Bureau</i> (RGB)).
2.	Pak To-Chun	Data urodzenia: 9 marca 1944 r. Miejsce urodzenia: Jagang, Rangrim	Członek Krajowej Rady Bezpieczeństwa. Jest odpowiedzialny za przemysł zbrojeniowy. Według doniesień zarządza biurem ds. energii jądrowej. Instytucja ta ma kluczowe znaczenie dla programu jądrowego i programu w zakresie wyrzutni rakietowych realizowanych przez KRLD.

B. Wykaz podmiotów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b)

	Nazwa (i ewentualne inne nazwy)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Hesong Trading Corporation	Pjongjang, KRLD	Firma kontrolowana przez Korea Mining Development Corporation (KOMID) (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.): jedno z głównych przedsiębiorstw handlujących bronią i największy eksporter towarów i sprzętu związanego z pociskami balistycznymi i bronią konwencjonalną. Zaangażowana w dostawy towarów, które mogą być wykorzystywane w programie związanym z pociskami balistycznymi.
2.	Tosong Technology Trading Corporation	Pjongjang, KRLD	Firma kontrolowana przez Korea Mining Development Corporation (KOMID) (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.): jedno z głównych przedsiębiorstw handlujących bronią i największy eksporter towarów i sprzętu związanego z pociskami balistycznymi i bronią konwencjonalną
3.	Korea Complex Equipment Import Corporation	Rakwon-dong, Pothonggang District, Pjongjang, KRLD	Firma kontrolowana przez Korea Ryonbong General Corporation (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.): konglomerat obronny specjalizujący się w nabywaniu materiałów i sprzętu dla przedsiębiorstw koreańskiego sektora obronnego oraz wspieraniu prowadzonej przez ten kraj sprzedaży materiałów i sprzętu związanych z sektorem wojskowym.
4.	Korea International Chemical Joint Venture Company (alias: Choson International Chemicals Joint Operation Company; Chosun International Chemicals Joint Operation Company; International Chemical Joint Venture Corporation)	Hamhung, South Hamgyong Province, KRLD; Man gyongdae-kuyok, Pjongjang, KRLD; Mangyungdae-gu, Pjongjang, KRLD	Firma kontrolowana przez Korea Ryonbong General Corporation (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.): konglomerat obronny specjalizujący się w nabywaniu materiałów i sprzętu dla przedsiębiorstw północnokoreańskiego sektora obronnego oraz wspieraniu prowadzonej przez ten kraj sprzedaży materiałów i sprzętu związanych z sektorem wojskowym.

	Nazwa (i ewentualne inne nazwy)	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie
5.	Korea Kwangsong Trading Corporation	Rakwon-dong, Pothonggang District, Pjongjang, KRLD	Firma kontrolowana przez Korea Ryonbong General Corporation (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.): konglomerat obronny specjalizujący się w nabywaniu materiałów i sprzętu dla przedsiębiorstw północnokoreańskiego sektora obronnego oraz wspieraniu prowadzonej przez ten kraj sprzedaży materiałów i sprzętu związanych z sektorem wojskowym.
6.	Korea Ryonha Machinery Joint Venture Corporation (alias: Chosun Yunha Machinery Joint Operation Company; Korea Ryenha Machinery J/V Corporation; Ryonha Machinery Joint Venture Corporation)	Central District, Pjongjang, KRLD; Mangungdae-gu, Pjongjang, KRLD; Mangyongdae District, Pjongjang, KRLD	Firma kontrolowana przez Korea Ryonbong General Corporation (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.): konglomerat obronny specjalizujący się w nabywaniu materiałów i sprzętu dla przedsiębiorstw północnokoreańskiego sektora obronnego oraz wspieraniu prowadzonej przez ten kraj sprzedaży materiałów i sprzętu związanych z sektorem wojskowym. Ostatnio fabryki zmodernizowano; są częściowo przystosowane do przetwarzania materiałów związanych z produkcją z wykorzystaniem energii jądrowej.
7.	Munitions Industry Department (alias: Military Supplies Industry Department)	Pyongyang, DPRK	Firma odpowiedzialna za nadzorowanie działalności przedsiębiorstw sektora wojskowego w Korei Północnej, w tym Drugi Komitet Ekonomiczny (<i>Second Economic Committee</i> (SEC)) i KOMID. Obejmuje to nadzorowanie rozwoju programu w zakresie pocisków balistycznych i programu jądrowego realizowanych przez Koreę Północną. Do niedawna szefem tej firmy był Jon Pyong Ho. Z informacji może wynikać, że dyrektorem Munitions Industry Department (MID) jest obecnie Chu Kyu-ch'ang (Ju Gyu-chang), były pierwszy wicedyrektor tego przedsiębiorstwa, które oficjalnie nazywane jest Wydziałem Sektora Budowy Maszyn (<i>Machine Building Industry Department</i>). Chu pracował jako osoba sprawująca ogólny nadzór nad opracowywaniem pocisków w Korei Północnej, w tym nadzór nad odpaleniem 5 kwietnia 2009 r. pocisku Taepo Dong-2 (TD-2) oraz nieudane odpalenie TD-2 w lipcu 2006 r.
8.	Reconnaissance General Bureau (Biuro ds. Rozpoznania Ogólnego) (RGB) (alias: Chongch'al Ch'ongguk; RGB; KPA Unit 586)	Hyongjesan-Guyok, Pyongyang, North Korea; Nungrado, Pyongyang, North Korea.	Reconnaissance General Bureau (RGB) jest główną organizacją wywiadowczą Korei Północnej; powstała na początku 2009 r. w wyniku połączenia istniejących organizacji wywiadowczych w ramach Koreańskiej Partii Robotniczej – Wydziału Operacyjnego i Biura 35 oraz Biura Rozpoznawczego Koreańskiej Armii Ludowej. Podlega bezpośrednio Ministerstwu Obrony i jest odpowiedzialna przede wszystkim za gromadzenie wojskowych informacji wywiadowczych. RGB handluje bronią konwencjonalną i kontroluje wskazane przez UE północnokoreańskie przedsiębiorstwo działające w sektorze broni konwencjonalnej, Green Pine Associated Corporation (Green Pine).

b) w lit. B wpis dotyczący Green Pine Associated Corporation zastępuje się następującym wpisem:

	Nazwa	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Green Pine Associated Corporation (alias: Chongsong Yonhap; Ch'o'ngsong Yo'nhap; Saengpil Associated Company; General Precious Metal Complex (GPM); Myong Dae Company; Twin Dragon Trading (TDT))	c/o Reconnaissance General Bureau Headquarters, Hyongjesan-Guyok, Pyongyang/ Nungrado, Pyongyang	Na Ch'o'ngsong Yo'nhap nałożono sankcje za wywóz broni lub materiałów pokrewnych z Korei Północnej. Green Pine specjalizuje się w produkcji okrętów i uzbrojenia dla marynarki wojennej, np. łodzi podwodnych, łodzi wojskowych i systemów raketowych; podmiot ten dostarczał torpedy i pomoc techniczną irańskim przedsiębiorstwom związanym z obronnością. Green Pine odpowiada za mniej więcej połowę broni i materiałów pokrewnych eksportowanych przez Koreę Północną; podmiot ten przejął wiele działań KOMID-u, po tym jak RB ONZ nałożyła na niego sankcje.

2) w załączniku III następujące osoby dodaje się w lit. A i następujące podmioty dodaje się w lit. B:

A. Wykaz osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 5 ust. 1 lit. c).

	Imię i nazwisko (oraz ewentualne pseudonimy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Kim Tong-Myo'ng (alias: Kim Chin-so'k)	Data urodzenia: 1964 r., obywatelstwo: Północnej Korei.	Kim Tong-Myo'ng działa w imieniu Tanchon Commercial Bank (wskazany przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.) Kim Dong Myong pełni różne funkcje w Tanchon przynajmniej od 2002 r. i jest obecnie prezesem Tanchon. Pod pseudonimem Kim Chin-so'k odgrywał także pewną rolę w zarządzaniu sprawami firmy Amroggang (będącej własnością Tanchon Commercial Bank i kontrolowaną przez ten bank).

B. Wykaz podmiotów o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. c).

	Nazwa (i ewentualne inne nazwy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
1.	Korea Kwangson Banking Corp. (KKBC) (alias: Korea Kwangson Banking Corp; KKBC)	Jungson-dong, Sungri Street, Central District, Pyongyang, DPRK	Firma podległa działająca w imieniu Korea Ryonbong General Corporation (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.) lub pod kierownictwem tej firmy, będąca jej własnością lub przez nią kontrolowana. Świadczy usługi na rzecz zarówno Tanchon Commercial Bank (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.) i Korea Hyoksin Trading Corporation (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w lipcu 2009 r.). Od 2008 r. Tanchon wykorzystuje KKBC do ułatwiania przekazywania środków finansowych, które mogą wynosić miliony dolarów, w tym przekazy dotyczące Korea Mining Development Trading Corporation (KOMID) (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.) z Birmy do Chin w 2009 r. Ponadto Hyoksin, przedsiębiorstwo, które wg ONZ jest zaangażowane w opracowywanie broni masowej zagłady, starało się skorzystać z usług KKBC w związku z zakupem w 2008 r. sprzętu podwójnego zastosowania. KKBC ma przynajmniej jeden zagraniczny oddział w Dandong w Chinach.
2.	Amroggang Development Banking Corporation (alias: Amroggang Development Bank; Amnokkang Development Bank)	Tongan-dong, Pjonggang, KRLD, w posiadaniu i pod kontrolą Tanchon Commercial Bank (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.).	Firma utworzona w 2006 r. Amroggang jest zarządzana przez urzędników Tanchon. Tanchon odgrywa pewną rolę w finansowaniu prowadzonej przez KOMID (przedsiębiorstwo wskazane przez Komitet Sankcji na mocy rezolucji RB ONZ 1718 w kwietniu 2009 r.) sprzedaży pocisków balistycznych z KOMID irańskiej firmie Shahid Hemmat Industrial Group (SHIG), była także zaangażowana w transakcje między tymi instytucjami dotyczące pocisków balistycznych.
3.	Bank of East Land (alias: Dongbang Bank; Tongbang U'inhaeng; Tongbang Bank)	PO Box 32, BEL Building, Jonseung-Dung, Moranbong District, Pjonggang, KRLD.	Północnokoreańska instytucja finansowa, Bank of East Land (alias Dongbang Bank), ułatwia transakcje związane z bronią na rzecz wskazanego producenta i eksportera uzbrojenia Green Pine Associated Corporation (Green Pine), zapewnia tej firmie także inne formy wsparcia. Bank of East Land aktywnie współpracował z Green Pine w celu przekazywania środków finansowych, tak aby obejść sankcje.

	Nazwa (i ewentualne inne nazwy)	Informacje identyfikacyjne	Uzasadnienie
			W latach 2007 i 2008 Bank of East Land ułatwiał transakcje z udziałem Green Pine oraz wskazanych instytucji finansowych z Iranu, w tym Bank Melli i Bank Sepah. Bank of East Land ułatwiał także transakcje finansowe na rzecz programu zbrojeniowego realizowanego przez północnokoreańskie Biuro ds. Rozpoznania Ogólnego (<i>Reconnaissance General Bureau's</i>) (RGB).
4.	Office 39 (Biuro 39) Koreańskiej Partii Robotniczej (alias: Office #39; Office No. 39; Bureau 39; Central Committee; Third Floor Division 39.)	2. KWP Government Building (koreański: Ch'o'ngsa), Chungso'ng, Urban Tower (Korean'Dong), Chung Ward, Pjong-gang, KRLD; Chung-Guyok (Central District), Sosong Street, Kyongrim-Dong, Pjonggang, KRLD; Changgwang Street, Pjonggang, KRLD.	Office 39 (Biuro 39) Koreańskiej Partii Robotniczej angażuje się w nielegalną działalność gospodarczą na rzecz rządu Korei Północnej. Ma oddziały w całym kraju gromadzące środki finansowe i zarządzające nimi; jest odpowiedzialne za pozyskiwanie obcej waluty dla najwyższego kierownictwa Koreańskiej Partii Robotniczej poprzez nielegalną działalność, taką jak handel narkotykami. Office 39 kontroluje szereg podmiotów w Korei Północnej i za granicą, za pośrednictwem których prowadzi wiele nielegalnych działań, w tym produkcję, przemysł i rozpowszechnianie narkotyków. Office 39 było także zaangażowane w próbę zdobycia i przekazania do Korei Północnej towarów luksusowych. Office 39 figuruje wśród najważniejszych organizacji, którym zlecono nabywanie waluty i towarów. Uważa się, że jest ono pod bezpośrednim kierownictwem KIM Jong-ila. Kontroluje kilka przedsiębiorstw handlowych prowadzących nielegalną działalność, m.in. Daesong General Bureau, część grupy Daesong, największej grupy przedsiębiorstw w kraju. Według niektórych źródeł Office 39 ma swoje przedstawicielstwa w Rzymie, Bangkoku, Singapurze, Hongkongu i Dubaju. Poza granicami kraju Office 39 regularnie zmienia nazwę i wizerunek firmy. Dyrektor Office 39, JON il-chun, został już umieszczony w wykazie UE osób objętych środkami ograniczającymi. Office 39 produkowało metamfetaminę w Sangwon, prowincja South Pyongan, było także zaangażowane w przekazywanie tego narkotyku drobnym północnokoreańskim przemytnikom w celu rozprowadzania metamfetaminy w Chinach i Korei Południowej. Office 39 prowadzi także uprawy maku w prowincji North Hamkyo'ng i North Pyongan, produkuje również opium i heroinę w miastach Hamhu'ng i Nachin. W 2009 r. Office 39 było zaangażowane w nieudaną próbę zakupu i wywozu do Korei Północnej przez Chiny dwóch włoskich luksusowych jachtów wartych ponad 15 mln USD. Próba wywozu jachtów przeznaczonych dla Kim Jong-ila, udaremniona przez władze włoskie, stanowiła pogwałcenie sankcji nałożonych na Koreę Północną na mocy rezolucji RB ONZ 1718, która szczegółowo nakazuje państwom członkowskim, by nie dopuszczały do dostarczania, zakupu lub przekazywania do Korei Północnej towarów luksusowych. Office 39 korzystało poprzednio z usług Banco Delta Asia w celu prania nielegalnych dochodów. Banco Delta Asia został we wrześniu 2005 r. zidentyfikowany przez Departament Skarbu jako jedno z głównych przedsiębiorstw zaangażowanych w pranie pieniędzy na mocy Sekcji 311 amerykańskiego Patriot Act, ponieważ stanowił niedopuszczalne zagrożenie związane z praniem pieniędzy i innymi przestępstwami finansowymi.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2011 r.

w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Kenii w odniesieniu do fileatów z tuńczyka (tuna loins)

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 9269)

(2011/861/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym⁽¹⁾, w szczególności art. 36 ust. 4 załącznika II do tego rozporządzenia,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 16 lutego 2011 r. Kenia wystąpiła, zgodnie z art. 36 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, o odstępstwo na okres jednego roku od reguł pochodzenia określonych w tym załączniku. Dnia 20 września 2011 r. Kenia przedstawiła dodatkowe informacje związane z tym wnioskiem. Wniosek dotyczy całkowitej ilości wynoszącej 2 000 ton fileatów z tuńczyka objętych pozycją HS 1604. Wniosek złożono ze względu na zmniejszenie połowów i podaży pochodzącego surowego tuńczyka oraz z powodu problemu piractwa.
- (2) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Kenię połowy pochodzącego z danego regionu surowego tuńczyka były niezwykle niskie, nawet uwzględniając normalne wahania sezonowe, i doprowadziły do obniżenia produkcji fileatów z tuńczyka. Ponadto Kenia zwróciła uwagę na ryzyko związane z piractwem podczas dostaw surowego tuńczyka. Taka nietypowa sytuacja przez pewien czas uniemożliwia Kenii przestrzeganie reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007.
- (3) W celu zapewnienia ciągłości przywozu z krajów AKP do Unii Europejskiej oraz sprawnego przejścia ze stosowania umowy o partnerstwie AKP-WE do umowy ustanawiającej ramy dla Umowy przejściowej o partnerstwie gospodarczym (umowa przejściowa o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE), należy przyznać nowe odstępstwo z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2011 r.

- (4) Biorąc pod uwagę przedmiotowy przywóz tymczasowe odstępstwo od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 nie spowoduje poważnego zagrożenia dla istniejącego przemysłu wspólnotowego, pod warunkiem przestrzegania określonych warunków dotyczących ilości, nadzoru i czasu trwania.
- (5) Dlatego też uzasadnione jest przyznanie tymczasowego odstępstwa na mocy art. 36 ust. 1 lit. a) załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007.
- (6) Na mocy art. 41 ust. 8 protokołu w sprawie reguł pochodzenia załączonego do umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE, Kenia będzie mogła korzystać z automatycznego odstępstwa od reguł pochodzenia dotyczących fileatów z tuńczyka objętych pozycją HS 1604 w chwili, gdy umowa ta wejdzie w życie lub gdy będzie tymczasowo stosowana.
- (7) Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 reguły pochodzenia określone w załączniku II do tego rozporządzenia oraz odstępstwa od nich mają zostać zastąpione regułami ustanowionymi w umowie przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE, której wejście w życie lub początek tymczasowego stosowania przewiduje się na 2012 r. Odstępstwo powinno zatem mieć zastosowanie do dnia 31 grudnia 2011 r. Chociaż odstępstwo na rok 2011 r. musi zostać jeszcze przyznane, ogólna sytuacja, włącznie ze stanem ratyfikacji umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE, zostanie poddana ponownej ocenie w 2012 r.
- (8) Zgodnie z art. 41 ust. 8 protokołu w sprawie reguł pochodzenia załączonego do umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE automatyczne odstępstwo od reguł pochodzenia podlega ograniczeniu do rocznego kontyngentu wynoszącego 2 000 ton fileatów z tuńczyka dla państw przystępujących do umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE (Kenia, Uganda, Tanzania, Rwanda, Burundi). Kenia jest jedynym krajem w tym regionie, który obecnie dokonuje wywozu fileatów z tuńczyka do Unii. Należy zatem przyznać Kenii odstępstwo na mocy art. 36 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 w odniesieniu do 2 000 ton fileatów z tuńczyka stanowiących ilość, która nie przekracza całkowitego rocznego kontyngentu przyznanego dla regionu Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej na mocy umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Wschodnioafrykańską a UE.

(¹) Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

(9) Należy zatem przyznać Kenii odstępstwo w odniesieniu do 2 000 ton filetów z tuńczyka na okres jednego roku.

(10) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾ ustanawia zasady dotyczące zarządzania kontyngentami taryfowymi. W celu zapewnienia skutecznego zarządzania odbywającego się w bliskiej współpracy między władzami Kenii, organami celnymi państw członkowskich i Komisją wspomniane zasady powinny obowiązywać, z uwzględnieniem niezbędnych zmian, w odniesieniu do ilości przywiezionych na mocy odstępstwa przyznanego niniejszą decyzją.

(11) Aby pozwolić na skuteczne monitorowanie funkcjonowania odstępstwa, władze Kenii powinny regularnie powiadamiać Komisję o szczegółach wydawanych świadectw przewozowych EUR.1.

(12) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 i zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a) wspomnianego załącznika filety z tuńczyka objęte pozycją HS 1604 wyprodukowane z „materiałów nie pochodzących” uważane są za pochodzące z Kenii zgodnie z warunkami określonymi w art. 2–6 niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Odstępstwo przewidziane w art. 1 ma zastosowanie do produktów i ilości określonych w załączniku, przywożonych

z Kenii i zgłaszanych do swobodnego obrotu w Unii w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

Artykuł 3

Ilościami określonymi w załączniku do niniejszej decyzji zarządza się zgodnie z art. 308a, 308b i 308c rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.

Artykuł 4

Organy celne Kenii podejmą konieczne środki w celu przeprowadzenia kontroli ilościowych dotyczących wywozu produktów określonych w art. 1.

W tym celu wszelkie świadectwa przewozowe EUR.1 wydawane przez organy celne Kenii dla tych produktów zawierają odniesienie do niniejszej decyzji.

Właściwe organy Kenii przesyłają Komisji kwartalne zestawienie ilości, w odniesieniu do których na mocy niniejszej decyzji wydaje się świadectwa przewozowe EUR.1, oraz numery seryjne tych świadectw.

Artykuł 5

Pole 7 świadectw przewozowych EUR.1 wydanych na mocy niniejszej decyzji zawiera następujący wpis:

„Derogation — Implementing Decision 2011/861/EU”.

Artykuł 6

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
Algirdas ŠEMETA
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr porządkowy	Kod CN	Opis towarów	Okres	Ilości
09.1667	1604 14 16	Filety z tuńczyka znane jako „loins”	od 1.1.2011 do 31.12.2011	2 000 ton

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2011 r.

zatwierdzająca określone zmienione programy zwalczania i monitorowania chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych na rok 2011 i zmieniająca decyzję 2010/712/UE w odniesieniu do wkładu finansowego Unii przeznaczanego na programy zatwierdzone tą decyzją

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 9478)

(2011/862/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, w szczególności jej art. 27 ust. 5 i 6 oraz art. 28 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W decyzji 2009/470/WE ustanowiono procedury regulujące wkład finansowy Unii przeznaczony na programy zwalczania, kontroli i monitorowania chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych.

(2) Decyzja Komisji 2008/341/WE z dnia 25 kwietnia 2008 r. ustanawiająca wspólnotowe kryteria dla krajowych programów zwalczania, kontroli i monitorowania niektórych chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych⁽²⁾ stanowi, że aby uzyskać zatwierdzenie w ramach środków przewidzianych w art. 27 ust. 1 decyzji 2009/470/WE, przedkładane Komisji przez państwa członkowskie programy zwalczania, kontroli i monitorowania chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku do powyższej decyzji muszą co najmniej spełniać kryteria określone w załączniku do decyzji 2008/341/WE.

(3) W decyzji Komisji 2010/712/UE z dnia 23 listopada 2010 r. zatwierdzającej roczne i wieloletnie programy oraz wkład finansowy Unii w zakresie zwalczania, kontroli i monitorowania niektórych chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych, przedstawione przez państwa członkowskie na 2011 rok i na lata następne⁽³⁾, zatwierdzono niektóre programy krajowe i ustalono stawkę oraz maksymalną kwotę wkładu finansowego Unii dla każdego programu przedłożonego przez państwa członkowskie.

(4) Komisja oceniła przedstawione przez państwa członkowskie sprawozdania dotyczące wydatków na realizację tych programów. Z oceny tej wynika, że niektóre państwa członkowskie nie wykorzystują w całości środków przyznanych im na 2011 r., podczas gdy inne przekroczyły wysokość przyznanych im środków.

(5) Niektóre państwa członkowskie poinformowały Komisję, że w obecnej sytuacji gospodarczej wymagane jest dodatkowe wsparcie z tytułu odszkodowań dla właścicieli zwierząt poddanych ubojowi selektywnemu i z tytułu innych środków finansowanych na poziomie 50 %, tak by zapewnić ciągłość programów weterynaryjnych współfinansowanych przez UE w celu utrzymania pozytywnych tendencji w przypadku poszczególnych chorób.

(6) Komisja zbadała wnioski o zwiększony poziom finansowania, biorąc pod uwagę sytuację weterynaryjną i dostępność funduszy z bieżącego roku budżetowego, i uznała, że właściwe będzie przyznanie kwalifikowalnym środkom finansowanym na poziomie 50 % zwiększonego wsparcia w drodze podniesienia poziomu finansowania do 60 %.

(7) Należy zatem odpowiednio skorygować wkład finansowy Unii przeznaczony na niektóre z programów krajowych. Właściwe jest przeniesienie środków z programów krajowych, które nie wykorzystają w pełni przyznanych im kwot, na rzecz tych, które prawdopodobnie kwoty te przekroczą. Przeniesienie to powinno opierać się na najświeższych informacjach dotyczących wydatków rzeczywiście poniesionych przez zainteresowane państwa członkowskie.

(8) Ponadto Portugalia przedstawiła zmieniony program zwalczania brucelozы bydła, Łotwa przedstawiła zmieniony program kontroli salmonelozы, Rumunia i Słowacja przedstawiły zmienione programy kontroli i monitorowania klasycznego pomoru świń, Dania przedstawiła zmieniony program dotyczący badań na obecność ptasiej grypy u drobiu i dzikiego ptactwa, Belgia, Republika Czeska, Dania, Niemcy, Estonia, Irlandia, Hiszpania, Francja, Włochy, Cypr, Łotwa, Luksemburg, Węgry, Niderlandy, Austria, Polska, Portugalia, Słowenia, Słowacja, Finlandia, Szwecja i Zjednoczone Królestwo przedstawiły zmienione programy dotyczące pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE), gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) i trzęsawki, a Rumunia, Słowenia i Finlandia przedstawiły zmienione programy zwalczania wścieklizny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 115 z 29.4.2008, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2010, s. 18.

- (9) Komisja dokonała oceny tych zmienionych programów zarówno z weterynaryjnego, jak i finansowego punktu widzenia. Uznano je za zgodne z odpowiednim prawodawstwem unijnym w zakresie weterynarii, w szczególności z kryteriami określonymi w załączniku do decyzji 2008/341/WE. W związku z tym należy zatwierdzić zmienione programy.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2010/712/UE.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zatwierdzenie zmienionego programu zwalczania brucelozы bydła przedstawionego przez Portugalię

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. zmieniony program dotyczący brucelozы bydła przedstawiony przez Portugalię w dniu 12 kwietnia 2011 r.

Artykuł 2

Zatwierdzenie zmienionych programów dotyczących salmonelozы (salmonelli odzwierzęcej) w stadach hodowlanych, stadach nieśnych, stadach brojlerów gatunku *Gallus gallus* oraz stadach indyków (*Meleagris gallopavo*) przedstawionych przez Belgię i Łotwę

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. następujące zmienione programy kontroli niektórych form salmonelli odzwierzęcej w stadach hodowlanych, stadach nieśnych, stadach brojlerów gatunku *Gallus gallus* oraz stadach indyków (*Meleagris gallopavo*):

- a) program przedstawiony przez Belgię w dniu 26 lipca 2011 r.;
- b) program przedstawiony przez Łotwę w dniu 8 marca 2011 r.

Artykuł 3

Zatwierdzenie zmienionych programów w zakresie klasycznego pomoru świń przedstawionych przez Rumunię i Słowację

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. następujące zmienione programy dotyczące kontroli i monitorowania klasycznego pomoru świń:

- a) program przedstawiony przez Rumunię w dniu 7 października 2011 r.;
- b) program przedstawiony przez Słowację w dniu 21 listopada 2011 r.

Artykuł 4

Zatwierdzenie zmienionego programu badań na obecność ptasiej grypy u drobiu i dzikiego ptactwa przedstawionego przez Danię

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. zmieniony program dotyczący badań na obecność ptasiej grypy u drobiu i dzikiego ptactwa przedstawiony przez Danię w dniu 4 marca 2011 r.

Artykuł 5

Zatwierdzenie zmienionych programów dotyczących pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE), gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) i trzęsawki przedstawionych przez niektóre państwa członkowskie

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. następujące zmienione programy monitorowania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) oraz zwalczania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) i trzęsawki:

- a) program przedstawiony przez Belgię w dniu 15 czerwca 2011 r.;
- b) program przedstawiony przez Republikę Czeską w dniu 17 czerwca 2011 r.;
- c) program przedstawiony przez Danię w dniu 8 czerwca 2011 r.;
- d) program przedstawiony przez Niemcy w dniu 14 czerwca 2011 r.;
- e) program przedstawiony przez Estonię w dniu 27 czerwca 2011 r.;
- f) program przedstawiony przez Irlandię w dniu 29 czerwca 2011 r.;
- g) program przedstawiony przez Hiszpanię w dniu 1 lipca 2011 r.;
- h) program przedstawiony przez Francję w dniu 13 lipca 2011 r.;
- i) program przedstawiony przez Włochy w dniu 22 czerwca 2011 r.;
- j) program przedstawiony przez Cypr w dniu 30 czerwca 2011 r.;
- k) program przedstawiony przez Łotwę w dniu 28 czerwca 2011 r.;
- l) program przedstawiony przez Luksemburg w dniu 24 czerwca 2011 r.;
- m) program przedstawiony przez Węgry w dniu 29 czerwca 2011 r.;
- n) program przedstawiony przez Niderlandy w dniu 30 czerwca 2011 r.;
- o) program przedstawiony przez Austrię w dniu 29 czerwca 2011 r.;
- p) program przedstawiony przez Polskę w dniu 28 czerwca 2011 r.;
- q) program przedstawiony przez Portugalię w dniu 29 czerwca 2011 r.;
- r) program przedstawiony przez Słowenię w dniu 8 czerwca 2011 r.;
- s) program przedstawiony przez Słowację w dniu 30 czerwca 2011 r.;
- t) program przedstawiony przez Finlandię w dniu 22 czerwca 2011 r.;

- u) program przedstawiony przez Szwecję w dniu 20 czerwca 2011 r.;
- v) program przedstawiony przez Zjednoczone Królestwo w dniu 28 czerwca 2011 r.

Artykuł 6

Zatwierdzenie zmienionych programów dotyczących wścieklizny przedstawionych przez Rumunię i Finlandię

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. następujące zmienione programy dotyczące wścieklizny:

- a) program przedstawiony przez Rumunię w dniu 23 września 2011 r.;
- b) program przedstawiony przez Finlandię w dniu 15 września 2011 r.

Artykuł 7

Zatwierdzenie zmienionego wieloletniego programu dotyczącego wścieklizny przedstawionego przez Słowenię

Niniejszym zatwierdza się na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. zmieniony wieloletni program dotyczący wścieklizny przedstawiony przez Słowenię w dniu 16 września 2011 r.

Artykuł 8

Zmiany w decyzji 2010/712/UE

W decyzji 2010/712/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
 - b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
 - „c) nie przekracza następujących kwot:
 - (i) 4 600 000 EUR dla Hiszpanii;
 - (ii) 3 000 000 EUR dla Włoch;
 - (iii) 90 000 EUR dla Cypru;
 - (iv) 1 040 000 EUR dla Portugalii;
 - (v) 1 350 000 EUR dla Zjednoczonego Królestwa.”;
 - c) w ust. 3 lit. a)–d) otrzymują brzmienie:
 - „a) za wykonanie testu z różem bengalskim: 0,24 EUR za jeden test;
 - b) za wykonanie odczynu aglutynacji probówkowej: 0,24 EUR za jeden test;
 - c) za wykonanie odczynu wiązania dopełniacza: 0,48 EUR za jeden test;
 - d) za wykonanie testu ELISA: 1,2 EUR za jeden test;”;

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
 - b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
 - „c) nie przekracza następujących kwot:
 - (i) 16 000 000 EUR dla Irlandii;
 - (ii) 18 500 000 EUR dla Hiszpanii;
 - (iii) 5 500 000 EUR dla Włoch;
 - (iv) 1 440 000 EUR dla Portugalii;
 - (v) 26 500 000 EUR dla Zjednoczonego Królestwa.”;
 - c) w ust. 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
 - „a) za wykonanie próby tuberkulinowej: 2,4 EUR za jeden test;
 - b) za wykonanie próby interferonu gamma: 6 EUR za jeden test;”;
- 3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
 - b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
 - „c) nie przekracza następujących kwot:
 - (i) 160 000 EUR dla Grecji;
 - (ii) 9 200 000 EUR dla Hiszpanii;
 - (iii) 4 200 000 EUR dla Włoch;
 - (iv) 85 000 EUR dla Cypru;
 - (v) 2 260 000 EUR dla Portugalii.”;
 - c) w ust. 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
 - „a) za wykonanie testu z różem bengalskim: 0,24 EUR za jeden test;
 - b) za wykonanie odczynu wiązania dopełniacza: 0,48 EUR za jeden test;”;
- 4) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
 - b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
 - „c) nie przekracza następujących kwot:
 - (i) 420 000 EUR dla Belgii;
 - (ii) 10 000 EUR dla Bułgarii;
 - (iii) 1 700 000 EUR dla Republiki Czeskiej;
 - (iv) 0 EUR dla Danii;
 - (v) 400 000 EUR dla Niemiec;
 - (vi) 10 000 EUR dla Estonii;
 - (vii) 10 000 EUR dla Irlandii;

(viii) 100 000 EUR dla Grecji;

(ix) 5 200 000 EUR dla Hiszpanii;

(x) 3 000 000 EUR dla Francji;

(xi) 300 000 EUR dla Włoch;

(xii) 20 000 EUR dla Łotwy;

(xiii) 5 000 EUR dla Litwy;

(xiv) 60 000 EUR dla Węgier;

(xv) 10 000 EUR dla Malty;

(xvi) 50 000 EUR dla Niderlandów;

(xvii) 160 000 EUR dla Austrii;

(xviii) 50 000 EUR dla Polski;

(xix) 1 650 000 EUR dla Portugalii;

(xx) 100 000 EUR dla Rumunii;

(xxi) 50 000 EUR dla Słowenii;

(xxii) 60 000 EUR dla Słowacji;

(xxiii) 20 000 EUR dla Finlandii;

(xxiv) 20 000 EUR dla Szwecji.”;

c) w ust. 3 lit. a)–f) otrzymują brzmienie:

„a) za wykonanie testu ELISA:	3 EUR za jeden test;
b) za wykonanie testu PCR:	12 EUR za jeden test;
c) za zakup szczepionek monowalentnych:	0,36 EUR za dawkę;
d) za zakup szczepionek biwalentnych:	0,54 EUR za dawkę;
e) za podawanie szczepionek bydłu:	1,80 EUR za sztukę zaszczepionego bydła, niezależnie od liczby i typu dawek;
f) za podawanie szczepionek owcom lub kozom:	0,90 EUR za zaszczepioną owcę lub kozę, niezależnie od liczby i typu dawek.”;

5) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
- b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) nie przekracza następujących kwot:

(i) 1 200 000 EUR dla Belgii;

(ii) 25 000 EUR dla Bułgarii;

(iii) 2 100 000 EUR dla Republiki Czeskiej;

(iv) 340 000 EUR dla Danii;

(v) 1 000 000 EUR dla Niemiec;

(vi) 40 000 EUR dla Estonii;

(vii) 120 000 EUR dla Irlandii;

(viii) 1 000 000 EUR dla Grecji;

(ix) 1 300 000 EUR dla Hiszpanii;

(x) 660 000 EUR dla Francji;

(xi) 1 700 000 EUR dla Włoch;

(xii) 150 000 EUR dla Cypru;

(xiii) 1 650 000 EUR dla Łotwy;

(xiv) 20 000 EUR dla Luksemburga;

(xv) 2 400 000 EUR dla Węgier;

(xvi) 150 000 EUR dla Malty;

(xvii) 3 900 000 EUR dla Niderlandów;

(xviii) 1 200 000 EUR dla Austrii;

(xix) 4 800 000 EUR dla Polski;

(xx) 65 000 EUR dla Portugalii;

(xxi) 500 000 EUR dla Rumunii;

(xxii) 120 000 EUR dla Słowenii;

(xxiii) 600 000 EUR dla Słowacji;

(xxiv) 75 000 EUR dla Zjednoczonego Królestwa.”;

c) w ust. 3 lit. a)–e) otrzymują brzmienie:

„a) za badanie bakteriologiczne (posiew/izolacja):	8,4 EUR za jeden test;
b) za zakup szczepionki:	0,06 EUR za dawkę;
c) za określenie serotypu odpowiednich izolatów <i>Salmonella</i> spp.:	24 EUR za jeden test;
d) za badanie bakteriologiczne w celu sprawdzenia skuteczności dezynfekcji kurników po wybiciu stada, u którego stwierdzono salmonellę:	6 EUR za jeden test;

- e) za test wykrywający środki przeciwdrobnoustrojowe lub efekt hamujący mnożenie się bakterii w tkankach ptaków ze stad zbadanych na obecność salmonelli;
- 6) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
- b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) nie przekracza następujących kwot:
- (i) 120 000 EUR dla Bułgarii;
 - (ii) 1 600 000 EUR dla Niemiec;
 - (iii) 240 000 EUR dla Francji;
 - (iv) 160 000 EUR dla Włoch;
 - (v) 700 000 EUR dla Węgier;
 - (vi) 700 000 EUR dla Rumunii;
 - (vii) 30 000 EUR dla Słowenii;
 - (viii) 300 000 EUR dla Słowacji.”;
- c) w ust. 3 kwota „2,5 EUR” zostaje zastąpiona kwotą „3 EUR”;
- 7) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 2 lit. b) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
- b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) nie przekracza następujących kwot:
- (i) 90 000 EUR dla Belgii;
 - (ii) 25 000 EUR dla Bułgarii;
 - (iii) 70 000 EUR dla Republiki Czeskiej;
 - (iv) 80 000 EUR dla Danii;
 - (v) 300 000 EUR dla Niemiec;
 - (vi) 10 000 EUR dla Estonii;
 - (vii) 75 000 EUR dla Irlandii;
 - (viii) 50 000 EUR dla Grecji;
 - (ix) 150 000 EUR dla Hiszpanii;
 - (x) 150 000 EUR dla Francji;
 - (xi) 1 000 000 EUR dla Włoch;
 - (xii) 20 000 EUR dla Cypru;
 - (xiii) 45 000 EUR dla Łotwy;
 - (xiv) 10 000 EUR dla Litwy;
 - (xv) 10 000 EUR dla Luksemburga;
- (xvi) 360 000 EUR dla Węgier;
 - (xvii) 20 000 EUR dla Malty;
 - (xviii) 360 000 EUR dla Niderlandów;
 - (xix) 60 000 EUR dla Austrii;
 - (xx) 100 000 EUR dla Polski;
 - (xxi) 45 000 EUR dla Portugalii;
 - (xxii) 180 000 EUR dla Rumunii;
 - (xxiii) 50 000 EUR dla Słowenii;
 - (xxiv) 15 000 EUR dla Słowacji;
 - (xxv) 25 000 EUR dla Finlandii;
 - (xxvi) 50 000 EUR dla Szwecji;
 - (xxvii) 160 000 EUR dla Zjednoczonego Królestwa.”;
- c) w ust. 3 lit. a)–e) otrzymują brzmienie:
- „a) za test ELISA: 2,4 EUR za jeden test;
- b) za test immunodifuzji w żelu agarowym: 1,44 EUR za jeden test;
- c) za test zahamowania hemaglutynacji (HI) na obecność H5/H7: 14,40 EUR za jeden test;
- d) za test izolacji wirusa: 48 EUR za jeden test;
- e) za test PCR: 24 EUR za jeden test.”;
- 8) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 2 lit. c) wartość „50 %” zastępuje się wartością „60 %”;
- b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) nie przekracza następujących kwot:
- (i) 1 900 000 EUR dla Belgii;
 - (ii) 330 000 EUR dla Bułgarii;
 - (iii) 1 030 000 EUR dla Republiki Czeskiej;
 - (iv) 1 370 000 EUR dla Danii;
 - (v) 7 750 000 EUR dla Niemiec;
 - (vi) 330 000 EUR dla Estonii;
 - (vii) 4 000 000 EUR dla Irlandii;
 - (viii) 2 000 000 EUR dla Grecji;
 - (ix) 6 650 000 EUR dla Hiszpanii;
 - (x) 18 850 000 EUR dla Francji;
 - (xi) 6 000 000 EUR dla Włoch;
 - (xii) 1 700 000 EUR dla Cypru;

- (xiii) 320 000 EUR dla Łotwy;
- (xiv) 720 000 EUR dla Litwy;
- (xv) 125 000 EUR dla Luksemburga;
- (xvi) 1 180 000 EUR dla Węgier;
- (xvii) 25 000 EUR dla Malty;
- (xviii) 3 530 000 EUR dla Niderlandów;
- (xix) 1 800 000 EUR dla Austrii;
- (xx) 3 440 000 EUR dla Polski;
- (xxi) 1 800 000 EUR dla Portugalii;
- (xxii) 1 000 000 EUR dla Rumunii;
- (xxiii) 250 000 EUR dla Słowenii;
- (xxiv) 550 000 EUR dla Słowacji;
- (xxv) 580 000 EUR dla Finlandii;
- (xxvi) 850 000 EUR dla Szwecji;
- (xxvii) 6 500 000 EUR dla Zjednoczonego Królestwa.”;

c) w ust. 3 lit. d) kwotę „10 EUR” zastępuje się kwotą „12 EUR”;

9) w art. 10 ust. 2 lit. c) wprowadza się następujące zmiany:

a) w ppkt (i) kwotę „1 800 000 EUR” zastępuje się kwotą „850 000 EUR”;

b) w ppkt (ii) kwotę „620 000 EUR” zastępuje się kwotą „570 000 EUR”;

c) w ppkt (iv) kwotę „7 110 000 EUR” zastępuje się kwotą „8 110 000 EUR”;

d) w ppkt (v) kwotę „5 000 000 EUR” zastępuje się kwotą „2 100 000 EUR”;

e) w ppkt (vii) kwotę „200 000 EUR” zastępuje się kwotą „290 000 EUR”;

10) w art. 10 ust. 4 wyrażenie „ust. 2 i 3” zastępuje się wyrażeniem „ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3”;

11) w art. 11 ust. 5 lit. c) wprowadza się następujące zmiany:

a) w ppkt (i) kwotę „2 250 000 EUR” zastępuje się kwotą „1 600 000 EUR”;

b) w ppkt (ii) kwotę „1 800 000 EUR” zastępuje się kwotą „1 500 000 EUR”;

c) w ppkt (v) kwotę „740 000 EUR” zastępuje się kwotą „850 000 EUR”;

12) w art. 11 ust. 7 wyrażenie „ust. 5 i 6” zastępuje się wyrażeniem „ust. 5 lit. a) i b) oraz ust. 6”.

Artykuł 9

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

**DECYZJA NR 2/2011 WSPÓLNEGO KOMITETU DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO
WSPÓLNOTA/SZWAJCARIA USTANOWIONEGO NA MOCY UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ
EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ W SPRAWIE TRANSPORTU LOTNICZEGO**

z dnia 25 listopada 2011 r.

**zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską
w sprawie transportu lotniczego**

(2011/2/UE)

KOMITET DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO WSPÓLNOTA/SZWAJCARIA,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, zwaną dalej „Umową”, w szczególności jej art. 23 ust. 4,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Z dniem 1 lutego 2012 r. załącznik do niniejszej decyzji zastępuje załącznik do Umowy.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 listopada 2011 r.

W imieniu Komitetu Mieszanego

Przewodniczący Delegacji Unii Europejskiej
Matthew BALDWIN

Szef Delegacji Szwajcarii
Peter MÜLLER

ZAŁĄCZNIK

Do celów niniejszej Umowy:

- na mocy Traktatu z Lizbony, który wszedł w życie dnia 1 grudnia 2009 r., Unia Europejska zastępuje Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym,
- wszędzie tam, gdzie w aktach prawnych wymienionych w niniejszym załączniku znajdują się odniesienia do państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej, zastąpionej Unią Europejską, lub wymóg nawiązania do nich, odniesienia te rozumiane są do celów Umowy jako stosujące się jednakowo do Szwajcarii lub do wymogu nawiązania do Szwajcarii,
- odniesienia do rozporządzeń Rady (EWG) nr 2407/92 i (EWG) nr 2408/92 dokonane w art. 4, 15, 18, 27 i 35 umowy są rozumiane jako odniesienia do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008
- bez uszczerbku dla postanowień art. 15 niniejszej umowy, termin „wspólnotowy przewoźnik lotniczy”, stosowany w podanych poniżej dyrektywach i rozporządzeniach wspólnotowych, oznacza również przewoźnika lotniczego, który uzyskał koncesję i którego główne miejsce prowadzenia działalności oraz siedziba statutowa, jeżeli takowa istnieje, znajduje się w Szwajcarii, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1008/2008. Wszelkie odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 2407/92 należy rozumieć jako odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 1008/2008;
- każde zawarte w poniższych aktach prawnych odesłanie do art. 81 i 82 Traktatu lub do art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy rozumieć jako odesłanie do art. 8 i 9 niniejszej umowy.

1. Liberalizacja lotnictwa i inne przepisy dotyczące lotnictwa cywilnego

Nr 1008/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty

Nr 2000/79

Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 2000 r. dotycząca Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA)

Nr 93/104

Dyrektywa Rady z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, zmieniona:

- dyrektywą 2000/34/WE

Nr 437/2003

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty

Nr 1358/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 31 lipca 2003 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 437/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty oraz zmieniające jego załączniki I i II

Nr 785/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wymogów w zakresie ubezpieczenia w odniesieniu do przewoźników lotniczych i operatorów statków powietrznych, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 285/2010

Nr 95/93

Rozporządzenie Rady z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (art. 1–12), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 793/2004

Nr 2009/12

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (będzie stosowana przez Szwajcarię od dnia 1 lipca 2011 r.)

Nr 96/67

Dyrektywa Rady z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty

(art. 1–9, 11–23 i 25)

Nr 80/2009

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2299/89

2. Przepisy dotyczące konkurencji

Nr 3975/87

Rozporządzenie Rady z dnia 14 grudnia 1987 r. ustanawiające procedurę stosowania reguł konkurencji do przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego (art. 6 ust. 3), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 (art. 1–13, 15–45)

Nr 1/2003

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (art. 1–13, 15–45)

(W zakresie, w jakim to rozporządzenie jest istotne dla stosowania niniejszej umowy. Dodanie tego rozporządzenia nie narusza podziału zadań według niniejszej umowy)

Rozporządzenie (EWG) nr 17/62 zostało uchylone rozporządzeniem (WE) nr 1/2003 z wyjątkiem art. 8 ust. 3, który nadal ma zastosowanie do decyzji przyjętych na mocy art. 81 ust. 3 Traktatu przed dniem stosowania tego rozporządzenia aż do wygaśnięcia tych decyzji.

Nr 773/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1792/2006

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 622/2008

Nr 139/2004

Rozporządzenie Rady z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw)

(art. 1–18, art. 19 ust. 1–2 i art. 20–23)

W odniesieniu do art. 4 ust. 5 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, w stosunkach między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią stosuje się, co następuje:

- (1) W przypadku koncentracji określonej w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, która nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1 tego rozporządzenia i która może być rozpatrzona w ramach krajowego prawa konkurencji przynajmniej trzech państw członkowskich WE i Konfederacji Szwajcarskiej, osoby lub przedsiębiorstwa określone w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia mogą, przed zawiadomieniem właściwych organów, poinformować Komisję Europejską w drodze uzasadnionego wniosku, że koncentracja powinna zostać zbadana przez Komisję.

- (2) Komisja Europejska bezzwłocznie przekazuje Konfederacji Szwajcarskiej wszystkie wnioski złożone zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz zgodnie z poprzednim ustępem.
- (3) Jeżeli Konfederacja Szwajcarska wyraziła sprzeciw co do wniosku o przekazanie sprawy, właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji zachowują swoją kompetencję w sprawie i nie zostaje ona przekazana przez Konfederację Szwajcarską zgodnie z niniejszym ustępem.

W odniesieniu do terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw:

- (1) Komisja Europejska bezzwłocznie przekazuje właściwym szwajcarskim organom ochrony konkurencji wszystkie odnośne dokumenty zgodnie z art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2.
- (2) Bieg terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, rozpoczyna się w odniesieniu do Konfederacji Szwajcarskiej wraz z otrzymaniem odnośnych dokumentów przez właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji.

Nr 802/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (art. 1–24), zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1792/2006

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1033/2008

Nr 2006/111

Dyrektywa Komisji z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw

Nr 487/2009

Rozporządzenie Rady (WE) nr 487/2009 z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze transportu lotniczego

3. Bezpieczeństwo lotnicze

Nr 216/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 690/2009

— rozporządzeniem (WE) nr 1108/2009

Agencja korzysta z uprawnień nadanych jej na mocy przepisów rozporządzenia również w Szwajcarii.

Komisja korzysta również w Szwajcarii z nadanych jej uprawnień w zakresie decyzji podejmowanych na podstawie art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 5 i 7, art. 24 ust. 1, art. 38 ust. 3 lit. i), art. 39 ust. 1, art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 3 i 5, art. 42 ust. 4, art. 54 ust. 1 i art. 61 ust. 3.

Niezależnie od dostosowania horyzontalnego zawartego w tiret drugim załącznika do umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w art. 65 rozporządzenia lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako stosujących się do Szwajcarii.

Żadnego z przepisów rozporządzenia nie interpretuje się jako upoważniającego EASA do działania w imieniu Szwajcarii w ramach umów międzynarodowych w celach innych niż wsparcie Szwajcarii w wypełnianiu jej zobowiązań nałożonych takimi umowami.

Do celów umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w ust. 1 po słowie „Wspólnotą” dodaje się słowa „lub Szwajcarią”;

(ii) w ust. 2 lit. a) po słowie „Wspólnotę” dodaje się słowa „lub Szwajcarię”;

(iii) w ust. 2 skreśla się lit. b) i c);

(iv) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Prowadząc negocjacje z państwem trzecim w celu zawarcia umowy, zgodnie z którą państwo członkowskie lub Agencja będzie mogła wystawiać certyfikaty na podstawie certyfikatów wystawianych przez władze lotnicze danego państwa trzeciego, Wspólnota podejmuje każdorazowo starania w celu uzyskania dla Szwajcarii oferty zawarcia podobnej umowy z danym państwem trzecim. Z kolei Szwajcaria podejmie starania w celu zawarcia z krajami trzecimi umów odpowiadających umowom zawartym przez Wspólnotę.”;

b) w art. 29 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W drodze odstępstwa od art. 12 ust. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, obywatele Szwajcarii korzystający z pełni praw obywatelskich mogą zostać zatrudnieni przez dyrektora wykonawczego Agencji.”;

c) w art. 30 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Szwajcaria stosuje w odniesieniu do Agencji Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiący załącznik A do niniejszego załącznika, zgodnie z dodatkiem do załącznika A.”;

d) w art. 37 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Szwajcaria w pełni uczestniczy w zarządzie i ma w nim te same prawa i obowiązki co państwa członkowskie Unii Europejskiej, poza prawem głosu.”;

e) w art. 59 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„12. Szwajcaria wnosi wkład finansowy, o którym mowa w ust. 1 lit. b), według poniższego wzoru:

$$S (0,2/100) + S [1 - (a + b) 0,2/100] c/C$$

gdzie:

S = część budżetu Agencji niepokryta z opłat i należności wymienionych w ust. 1 lit. c) i d),

a = liczba państw stowarzyszonych,

b = liczba państw członkowskich UE,

c = wkład Szwajcarii do budżetu ICAO,

C = łączny wkład państw członkowskich UE i państw stowarzyszonych do budżetu ICAO.”;

f) w art. 61 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Postanowienia dotyczące finansowej kontroli sprawowanej przez Wspólnotę w Szwajcarii w odniesieniu do uczestników działań Agencji są przedstawione w załączniku B do niniejszego załącznika.”;

g) do załącznika II do rozporządzenia włącza się następujące statki powietrzne jako produkty wchodzące w zakres art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia Komisji (EW) nr 1702/2003 z dnia 24 września 2003 r. ustanawiającego zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących⁽¹⁾:

A/c - [HB-IDJ] – typ CL600-2B19

A/c - [HB-IKR, HB-IMY, HB-IWY] – typ Gulfstream G-IV

A/c - [HB-IM], HB-IVZ, HB-JES] – typ Gulfstream G-V

A/c - [HB-XJF, HB-ZCW, HB-ZDF] – typ MD900.

Nr 1108/2009

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylające dyrektywę 2006/23/WE

Nr 91/670

Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie wzajemnego uznawania licencji personelu pełniącego określone funkcje w lotnictwie cywilnym

(art. 118)

Nr 3922/91

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (art. 1–3, art. 4 ust. 2, art. 5–11 i art. 13), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1899/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady,

— rozporządzeniem (WE) nr 1900/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 8/2008,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 859/2008

Nr 996/2010

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylające dyrektywę 94/56/WE

Nr 2004/36

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty (art. 1–9 i 11–14), ostatnio zmieniona:

— dyrektywą Komisji 2008/49/WE

Nr 351/2008

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 kwietnia 2008 r. wdrażające dyrektywę 2004/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie priorytetowego traktowania kontroli na ziemi statków powietrznych korzystających z portów lotniczych Wspólnoty

Nr 768/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 19 maja 2006 r. wprowadzające w życie dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/36/WE w zakresie zbierania i wymiany informacji na temat bezpieczeństwa statków powietrznych korzystających z portów lotniczych Wspólnoty oraz zarządzania systemem informacyjnym

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 27.9.2003, s. 6.

Nr 2003/42

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym (art. 1–12)

Nr 1321/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 12 listopada 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze w zakresie włączania do centralnego archiwum informacji o zdarzeniach w lotnictwie cywilnym, których wymiana odbywa się zgodnie z dyrektywą 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Nr 1330/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 września 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze w zakresie przekazywania zainteresowanym stronom informacji o zdarzeniach w lotnictwie cywilnym, o których mowa w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Nr 736/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 maja 2006 r. w sprawie metodyki prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego

Nr 1702/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 września 2003 r. ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdadności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 335/2007

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 381/2005

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 375/2007

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 706/2006

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 287/2008

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1057/2008

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1194/2009

Do celów umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującym dostosowaniem:

w art. 2 ust. 3, 4, 6, 8, 10, 11, 13 i 14 dzień „28 września 2003 r.” zastępuje się dniem „wejścia w życie decyzji Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria, która włącza rozporządzenie (WE) nr 216/2008 do załącznika do rozporządzenia.”.

Nr 2042/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie nieprzerwanej zdadności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 707/2006

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 376/2007

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1056/2008

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 127/2010

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 962/2010

Nr 104/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające zasady w sprawie organizacji i składu komisji odwoławczej Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego

Nr 593/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1356/2008

Nr 2111/2005

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty i informowania pasażerów korzystających z transportu lotniczego o tożsamości przewoźnika lotniczego wykonującego przewóz oraz uchylające art. 9 dyrektywy 2004/36/WE

Nr 473/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady

Nr 474/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1197/2011 ⁽¹⁾

4. Ochrona lotnictwa

nr 300/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002

Nr 272/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 2 kwietnia 2009 r. uzupełniające wspólne podstawowe normy ochrony lotnictwa cywilnego określone w załączniku do rozporządzenia (WE) 300/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 297/2010

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 720/2011

Nr 1254/2009

Rozporządzenie Komisji (UE) z dnia 18 grudnia 2009 r. ustanawiające kryteria pozwalające państwom członkowskim na odstępstwo od wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego i przyjęcie alternatywnych środków w zakresie ochrony

Nr 18/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 8 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 w zakresie specyfikacji dla krajowych programów kontroli jakości w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego

Nr 72/2010

Rozporządzenie Komisji (UE) z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające procedury przeprowadzania inspekcji Komisji w zakresie ochrony lotnictwa

⁽¹⁾ Rozporządzenie to stosuje się w Szwajcarii tak długo, jak długo obowiązuje ono w UE.

Nr 185/2010

Rozporządzenie Komisji (UE) z dnia 4 marca 2010 r. ustanawiające szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 357/2010

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 358/2010

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 573/2010

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 983/2010

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 334/2011

Nr 2010/774

Decyzja Komisji (UE) z dnia 13 kwietnia 2010 r. ustanawiająca szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego, zawierające informacje, o których mowa w art. 18 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 300/2008, zmieniona:

— decyzją Komisji 2010/2604/UE

— decyzją Komisji 2010/3572/UE

— decyzją Komisji 2010/9139/UE

5. Zarządzanie ruchem lotniczym

Nr 549/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie ramowe), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 6, 8, 10, 11 i 12.

W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2 słowa „na szczeblu wspólnotowym” zastępuje się słowami „na szczeblu wspólnotowym wraz z Szwajcarią”.

Niezależnie od dostosowania horyzontalnego zawartego w tiret drugim załącznika do umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako stosujących się do Szwajcarii.

Nr 550/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (Rozporządzenie w sprawie zapewniania służb), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 9a, 9b, 15a, 16 i 17.

Dla celów umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 3 ust. 2 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

b) w art. 7 ust. 1 i 6 po słowie „Wspólnoty”, względnie „Wspólnocie”, dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

c) w art. 8 ust. 1 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

d) w art. 10 ust. 1 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

e) art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja kieruje swoją decyzję do państw członkowskich i informuje o tym instytucję zapewniającą służby, w dotyczącym jej zakresie prawnym.”.

Nr 551/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie organizacji i użytkowania przestrzeni powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie w sprawie przestrzeni powietrznej), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 3a, 6 i 10.

Nr 552/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 4, 7 i art. 10 ust. 3.

Dla celów umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 5 ust. 2 po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”;

b) w art. 7 ust. 4 po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”;

c) w załączniku III sekcja 3 tiret drugie i ostatnie po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”.

Nr 2096/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1315/2007

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 482/2008

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 668/2008

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 691/2010

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 9.

Nr 2150/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 23 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne zasady elastycznego użytkowania przestrzeni powietrznej

Nr 1033/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 4 lipca 2006 r. ustanawiające wymogi dla procedur w zakresie przetwarzania planów lotu w fazie poprzedzającej lot dla Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 929/2010

Nr 1032/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 6 lipca 2006 r. ustanawiające wymagania dla automatycznych systemów wymiany danych lotniczych dla celów powiadamiania, koordynacji i przekazywania kontroli nad lotem pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 30/2009

Nr 1794/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 6 grudnia 2006 r. ustanawiające wspólny schemat opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej (będzie stosowane przez Szwajcarię od momentu wejścia w życie odpowiednich przepisów szwajcarskich, lecz nie później niż od dnia 1 stycznia 2012 r.), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1191/2010

Nr 2006/23

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie wspólnotowej licencji kontrolera ruchu lotniczego

Nr 730/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 11 maja 2006 r. w sprawie klasyfikacji przestrzeni powietrznej i możliwości wykonywania lotów z widocznością w przestrzeni powietrznej powyżej poziomu lotu FL 195

Nr 219/2007

Rozporządzenie Rady z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 1361/2008

Nr 633/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 czerwca 2007 r. ustanawiające wymagania w zakresie stosowania protokołu przesyłania komunikatów lotniczych do celów powiadamiania, koordynowania i przekazywania lotów pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 283/2011

Nr 1265/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 października 2007 r. ustanawiające wymogi dotyczące separacji międzykanałowej w łączności powietrze–ziemia dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Nr 29/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 stycznia 2009 r. ustanawiające wymogi dla usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Nr 262/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 30 marca 2009 r. ustanawiające wymogi w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interogatorów modu S dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Nr 73/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające wymagania dotyczące jakości danych i informacji lotniczych dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Nr 255/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania przepływem ruchu lotniczego.

Nr 691/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2096/2005 ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej

Środki naprawcze przyjęte przez Komisję na mocy art. 14 ust. 3 rozporządzenia są wiążące dla Szwajcarii po ich przyjęciu w drodze decyzji Wspólnego Komitetu.

Nr 2010/5134

Decyzja Komisji z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiająca organ oceny skuteczności działania dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Nr 2010/5110

Decyzja Komisji z dnia 12 sierpnia 2010 r. w sprawie wyznaczenia koordynatora systemu funkcjonalnych bloków przestrzeni powietrznej w kontekście jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Nr 176/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie informacji wymaganych przed ustanowieniem i zmianą funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej

Nr 2011/121

Decyzja Komisji z dnia 21 lutego 2011 r. ustanawiająca ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania oraz stany alarmowe dla zapewniania służb żeglugi powietrznej na lata 2012–2014

6. Środowisko naturalne i poziom hałasu

Nr 2002/30

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (art. 1–12, 14–18)

(Stosuje się zmiany w załączniku I wynikające z załącznika II, rozdział 8 (Polityka transportowa), sekcja G (Transport powietrzny) pkt 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej).

Nr 89/629

Dyrektywa Rady z dnia 4 grudnia 1989 r. w sprawie ograniczenia emisji hałasu z cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych

(art. 1–8)

Nr 2006/93/WE

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie określenia zasad wykonywania operacji przez samoloty objęte częścią II rozdział 3 tom 1 załącznika 16 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, wydanie 2 (1988 r.)

7. Ochrona konsumentów

Nr 90/314

Dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek

(art. 1–10)

Nr 93/13

Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

(art. 1–11)

Nr 2027/97

Rozporządzenie Rady z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych (art. 1–8), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 889/2002

Nr 261/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91

(art. 1–18)

Nr 1107/2006

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą

8. Różne

Nr 2003/96

Dyrektywa Rady z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej

(art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 14 ust. 2)

9. Załączniki

A: Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej

B: Postanowienia w sprawie kontroli finansowej dotyczącej szwajcarskich uczestników działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego

ZAŁĄCZNIK A

PROTOKÓŁ W SPRAWIE PRZYWILEJÓW I IMMUNITETÓW UNII EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z artykułem 343 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykułem 191 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Unia Europejska i EWEA korzystają na terytoriach państw członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania ich zadań,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

ROZDZIAŁ I

MIENIE, FUNDUSZE, AKTYWA I OPERACJE UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 1*

Lokale i budynki Unii są nietykalne. Nie podlegają rewizjom, rekwizycjom, konfiskacie lub wywłaszczeniu. Mienie i aktywa Unii nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Unii są nietykalne.

Artykuł 3

Unia, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy państw członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Unia dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Unii.

Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za skorzystanie z usługi użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Unia jest zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w stosunku do produktów przeznaczonych do ich użytku służbowego: produkty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach zatwierdzonych przez rząd tego kraju.

Unia jest także zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w odniesieniu do swoich publikacji.

ROZDZIAŁ II

KOMUNIKACJA I LAISSEZ-PASSER*Artykuł 5*

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje Unii korzystają na terytorium każdego państwa członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Unii nie podlegają cenzurze.

Artykuł 6

Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę stanowiącą zwykłą większością, a które władze państwa członkowskiego uznają za ważny dokument podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Unii przez szefów tych instytucji. Te *laissez-passer* wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie *laissez-passer* jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich.

ROZDZIAŁ III

CZŁONKOWIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO*Artykuł 7*

Swoboda przemieszczania się członków Parlamentu Europejskiego podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym ani innym.

Członkom Parlamentu Europejskiego, w zakresie kontroli celnej i walutowej, przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu – takie same udogodnienia, jakie przyznawane są wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych państw członkowskich – takie same udogodnienia jak przyznawane przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 8

Wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa – z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) na terytorium innego państwa członkowskiego – z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został ujęty na gorącym uczynku; immunitet nie może również stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek z jego członków.

ROZDZIAŁ IV

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH BIORĄCY UDZIAŁ W PRACACH INSTYTUCJI UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 10*

Przedstawiciele państw członkowskich biorący udział w pracach instytucji Unii, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w czasie podróży do i z miejsca obrad, ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Unii.

ROZDZIAŁ V

URZĘDNIICY I INNI PRACOWNICY UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 11*

Na terytorium każdego państwa członkowskiego i bez względu na ich przynależność państwową, urzędnicy i inni pracownicy Unii:

- a) z zastrzeżeniem postanowień Traktatów dotyczących z jednej strony reguł odpowiedzialności urzędników i innych pracowników w stosunku do Unii oraz, z drugiej strony, właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sporach między Unią a jej urzędnikami i innymi pracownikami, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonanych przez nich czynności służbowych, a obejmującego również słowa wypowiedziane lub napisane; Korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) wraz ze współmałżonkami oraz członkami rodziny pozostającymi na utrzymaniu nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców;
- c) w zakresie przepisów walutowych korzystają z takich samych udogodnień, które są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych;

- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat z kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub z kraju, którego są obywatelami, mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym kraju, a także prawa ponownego wywozu bez opłat mebli i przedmiotów osobistego użytku po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w kraju, którego są obywatelami, na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd danego państwa za niezbędny.

Artykuł 12

Urzednicy i inni pracownicy Unii objęci są podatkiem na rzecz Unii od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Unię, na warunkach i zgodnie z procedurą określonymi przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami.

Są oni zwolnieni z krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Unię.

Artykuł 13

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku, a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między państwami członkowskimi Unii, uznaje się, że urzednicy i inni pracownicy Unii, którzy osiedlają się na terytorium państwa członkowskiego innego niż kraj ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych, w momencie dołączenia do służb Unii, i wyłącznie z tytułu wykonywania swoich obowiązków na rzecz Unii zarówno w kraju ich faktycznego zamieszkania i kraju zamieszkania dla celów podatkowych, zachowują miejsce zamieszkania w tym ostatnim, pod warunkiem że kraj ten należy do Unii. Postanowienie to stosuje się także do współmałżonka, w zakresie w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej oraz do dzieci pozostających na utrzymaniu i pod opieką osób, o których jest mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w akapicie pierwszym, znajdujące się na terytorium, w którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie; W celu ustalenia takiego podatku, takie mienie uznaje się za znajdujące się w kraju zamieszkania do celów podatkowych, z zastrzeżeniem praw krajów trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących unikania podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami, określają system świadczeń socjalnych obejmujący urzedników i innych pracowników Unii.

Artykuł 15

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określają kategorie urzedników i innych pracowników Unii, do których stosują się postanowienia artykułu 11, drugiego akapitu artykułu 12 i artykułu 13, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzedników i innych pracowników w poszczególnych kategoriach przekazywane są okresowo rządów państw członkowskich.

ROZDZIAŁ VI

PRZYWILEJE I IMMUNITETY PLACÓWEK DYPLOMATYCZNYCH PAŃSTW TRZECICH AKREDYTOWANYCH PRZY UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 16

Państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Unii, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych i przywilejów placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Unii.

ROZDZIAŁ VII

PODSTAWOWE ZASADY

Artykuł 17

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Unii wyłącznie w interesie Unii.

Każda instytucja Unii powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi, kiedy uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Unii.

Artykuł 18

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Unii współpracują z właściwymi władzami danych państw członkowskich.

Artykuł 19

Artykuły 11–14 i art. 17 mają zastosowanie do członków Komisji.

Artykuł 20

Artykuły 11–14 i art. 17 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarzy i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

Artykuł 21

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, członków jego organów, jego pracowników i do przedstawicieli państw członkowskich biorących udział w jego działalności, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu tego banku.

Europejski Bank Inwestycyjny jest zwolniony z jakiegokolwiek opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Podobnie też jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowią podstaw do nałożenia opodatkowania. Ponadto działalność Banku i jego organów, prowadzona zgodnie z jego Statutem, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Artykuł 22

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Centralnego, do członków jego organów i do jego personelu, nie naruszając postanowień Protokołu ustanawiającego Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

Europejski Bank Centralny jest dodatkowo zwolniony z wszelkich form opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze w związku z podwyższeniem jego kapitału, jak również z wszelkich formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Działalność Banku i jego organów, podejmowana zgodnie ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Dodatek

SZCZEGÓŁOWE ZASADY STOSOWANIA W SZWAJCARII PROTOKOŁU W SPRAWIE PRZYWILEJÓW I IMMUNITETÓW UNII EUROPEJSKIEJ**1. Rozszerzenie stosowania na Szwajcarię**

Wszelkie odniesienia do państw członkowskich poczynione w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanym dalej „Protokołem”) należy rozumieć jako obejmujące również Szwajcarię, chyba że poniższe postanowienia stanowią inaczej.

2. Zwolnienie Agencji z podatków pośrednich (w tym z VAT-u)

Towary i usługi eksportowane ze Szwajcarii nie podlegają szwajcarskiemu podatkowi od wartości dodanej (VAT). W odniesieniu do towarów i usług dostarczanych Agencji w Szwajcarii do jej użytku służbowego, zwolnienie z VAT-u jest realizowane zgodnie z art. 3 akapit drugi Protokołu poprzez zwrot jego kwoty. Zwolnienie z VAT-u dotyczy przypadków, gdy rzeczywista cena towarów i usług podana na fakturze lub innym równoważnym dokumencie wynosi co najmniej 100 franków szwajcarskich (wraz z podatkiem).

Zwrot VAT-u następuje po przedstawieniu odpowiednich szwajcarskich formularzy w Federalnej Administracji Podatkowej, w Dziale Głównym ds. Podatku VAT. Wnioski o zwrot są zasadniczo rozpatrywane w terminie trzech miesięcy od daty ich złożenia wraz z odpowiednimi dowodami zakupu.

3. Warunki stosowania zasad dotyczących personelu Agencji

W odniesieniu do art. 12 akapit drugi Protokołu Szwajcaria, zgodnie z zasadami swoich wewnętrznych przepisów prawnych, zwalnia urzędników i innych pracowników Agencji w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 ⁽¹⁾ z podatków federalnych, kantonalnych i gminnych od wynagrodzeń, płac i poborów służbowych wypłacanych przez Unię Europejską i podlegających wewnętrznemu podatkowi na jej rzecz.

Dla celów stosowania art. 13 Protokołu Szwajcaria nie jest uznawana za państwo członkowskie w znaczeniu pkt 1 niniejszego dodatku.

Urzędnicy oraz inni pracownicy Agencji, a także członkowie ich rodzin, którzy są objęci systemem ubezpieczeń społecznych stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, nie podlegają obowiązkowi przystąpienia do szwajcarskiego systemu ubezpieczeń społecznych.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest jedynym organem właściwym do rozstrzygania wszelkich kwestii dotyczących stosunków między Agencją lub Komisją a ich personelem w odniesieniu do zastosowania rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽²⁾ oraz pozostałych przepisów prawnych Unii Europejskiej ustalających warunki pracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 z dnia 25 marca 1969 r. określające kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy art. 12, art. 13 akapit drugi i art. 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot (Dz.U. L 74 z 27.3.1969, s. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1749/2002 (Dz.U. L 264 z 2.10.2002, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (warunki zatrudnienia innych pracowników) (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2104/2005 (Dz.U. L 337 z 22.12.2005, s. 7).

ZAŁĄCZNIK B

**KONTROLA FINANSOWA DOTYCZĄCA SZWAJCARSKICH UCZESTNIKÓW DZIAŁAŃ EUROPEJSKIEJ
AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA LOTNICZEGO**

Artykuł 1

Bezpośredni kontakt

Agencja i Komisja bezpośrednio kontaktują się z wszelkimi osobami lub podmiotami, które mają siedzibę w Szwajcarii i uczestniczą w działaniach Agencji jako kontrahenci, uczestnicy programu Agencji, osoby opłacane z budżetu Agencji lub Wspólnoty lub też jako podwykonawcy. Osoby te mogą bezpośrednio przekazywać Komisji lub Agencji wszelkie stosowne informacje i dokumenty, które są zobowiązane przedkładać na podstawie instrumentów prawnych, do których odnosi się niniejsza decyzja, a także na podstawie zawartych kontraktów lub umów oraz podjętych w ich ramach decyzji.

Artykuł 2

Kontrole

1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, rozporządzeniem finansowym przyjętym przez zarząd Agencji w dniu 26 marca 2003 r., rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ oraz z innymi przepisami, które przywołuje niniejsza decyzja, kontrakty lub umowy zawarte z beneficjentami mającymi siedzibę w Szwajcarii oraz decyzje podjęte w odniesieniu do nich mogą przewidywać możliwość przeprowadzenia w dowolnym momencie audytów naukowych, finansowych, technologicznych i innych u beneficjentów lub ich podwykonawców, przeprowadzanych przez urzędników Agencji i Komisji lub przez inne osoby przez nie upoważnione.

2. Pracownicy Agencji i Komisji oraz inne upoważnione przez nie osoby mają prawo do odpowiedniego dostępu do miejsc, prac, dokumentów, a także do wszelkich niezbędnych informacji, również w formie elektronicznej, jakie są im niezbędne do prawidłowego przeprowadzenia audytów. Prawo dostępu jest jasno określone w kontraktach lub umowach zawieranych w celu zastosowania instrumentów, które przywołuje niniejsza decyzja.

3. Trybunał Obrachunkowy dysponuje tymi samymi prawami co Komisja.

4. Audyty mogą mieć również miejsce w ciągu pięciu lat od wygaśnięcia niniejszej decyzji lub na warunkach wskazanych w kontraktach lub umowach oraz w podjętych decyzjach.

5. Szwajcarska Federalna Inspekcja Finansowa jest z wyprzedzeniem zawiadamiana o audytach, które mają być przeprowadzane na terytorium Szwajcarii. Zawiadomienie to nie jest ustawowym warunkiem przeprowadzenia przedmiotowych audytów.

Artykuł 3

Kontrole na miejscu

1. Zgodnie z niniejszą decyzją Komisja (OLAF) jest uprawniona do przeprowadzania kontroli i weryfikacji na miejscu, na terytorium szwajcarskim, zgodnie z warunkami rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽³⁾.

2. Kontrole i weryfikacje na miejscu są przygotowywane i prowadzone przez Komisję w ścisłej współpracy ze szwajcarską Federalną Inspekcją Finansową lub z innymi właściwymi organami szwajcarskimi wskazanymi przez Federalną Inspekcję Finansową, które w stosownym czasie są informowane o przedmiocie, celu i podstawie prawnej kontroli i weryfikacji, w sposób umożliwiający im udzielenie niezbędnej pomocy. W związku z tym urzędnicy właściwych organów szwajcarskich mogą uczestniczyć w kontrolach na miejscu oraz inspekcjach.

3. Jeżeli właściwe organy szwajcarskie wyrażą taką wolę, kontrole na miejscu oraz inspekcje mogą być przeprowadzane wspólnie przez Komisję i przez te organy.

4. Jeżeli uczestnicy programu przeciwstawiają się kontroli lub weryfikacji na miejscu, organy szwajcarskie, zgodnie z przepisami krajowymi, udzielają kontrolerom Komisji wsparcia niezbędnego do przeprowadzenia wyznaczonych zadań kontroli i weryfikacji na miejscu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

⁽³⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

5. Komisja możliwie jak najszybciej zawiadamia szwajcarską Federalną Inspekcję Finansową o wszelkich faktach lub podejrzeniach dotyczących nieprawidłowości, o których uzyska informację w ramach wykonywania kontroli lub weryfikacji na miejscu. W każdym przypadku Komisja jest zobowiązana poinformować wyżej wymienione organy władzy o wyniku przedmiotowych kontroli i weryfikacji.

Artykuł 4

Informowanie i konsultowanie

1. W celu prawidłowego wykonania postanowień niniejszego załącznika właściwe organy szwajcarskie i wspólnotowe regularnie dokonują wymiany informacji oraz, na wniosek jednej ze stron, przeprowadzają konsultacje.

2. Właściwe organy szwajcarskie bezzwłocznie informują Agencję i Komisję o wszelkich znanych im faktach lub nabytych przez nie podejrzeniach, które wskazują na istnienie nieprawidłowości dotyczących zawierania i wykonywania kontraktów lub umów zawartych w ramach instrumentów, do których odnosi się niniejsza decyzja.

Artykuł 5

Poufność

Informacje przekazane lub uzyskane na mocy postanowień niniejszego załącznika, niezależnie od ich postaci, są objęte tajemnicą służbową i ochroną przysługującą analogicznym informacjom zgodnie ze szwajcarskim prawem krajowym oraz odpowiednimi przepisami stosowanymi w instytucjach wspólnotowych. Informacje takie mogą być przekazywane wyłącznie tym osobom, które potrzebują zapoznać się z nimi ze względu na swoje funkcje w instytucjach wspólnotowych, państwach członkowskich lub w Szwajcarii. Ponadto informacje takie nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż skuteczna ochrona interesów finansowych umawiających się stron.

Artykuł 6

Środki i kary administracyjne

Bez uszczerbku dla stosowania szwajcarskiego prawa karnego, Agencja lub Komisja mogą nakładać środki i kary administracyjne zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. i rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. oraz rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾.

Artykuł 7

Odzyskiwanie należności i egzekucja

Decyzje Agencji lub Komisji podjęte w ramach stosowania niniejszej decyzji, nakładające zobowiązania pieniężne na osoby inne niż państwa, stanowią w Szwajcarii tytuł egzekucyjny.

Nakaz wykonania musi być stosowany, bez przeprowadzania kontroli innych niż weryfikacja autentyczności tytułu, przez organ wskazany przez rząd szwajcarski, który zawiadamia o tym Agencję lub Komisję. Egzekucja musi zostać przeprowadzona zgodnie z zasadami procedur szwajcarskich. Legalność decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjmowane na mocy klauzuli arbitrażowej podlegają wykonaniu na tych samych warunkach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

★ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1358/2011 z dnia 14 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1745/2003 dotyczące stosowania rezerw obowiązkowych (EBC/2003/9) (EBC/2011/26)	51
--	----

DECYZJE

★ Decyzja Rady 2011/857/WPZiB z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie zmiany i przedłużenia obowiązywania wspólnego działania 2005/889/WPZiB ustanawiającego Misję Unii Europejskiej ds. Szkolenia i Kontroli na przejściu granicznym w Rafah (EU BAM Rafah)	52
--	----

★ Decyzja Rady 2011/858/WPZiB z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie zmiany i przedłużenia obowiązywania decyzji 2010/784/WPZiB w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS)	54
--	----

★ Decyzja Rady 2011/859/WPZiB z dnia 19 grudnia 2011 r. zmieniająca decyzję 2010/232/WPZiB w sprawie odnowienia środków ograniczających skierowanych przeciwko Birmie/Związkowi Myanmar	55
---	----

★ Decyzja Rady 2011/860/WPZiB z dnia 19 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/800/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej	56
--	----

2011/861/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Kenii w odniesieniu do filetów z tuńczyka (tuna loins) (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 9269).....	61
---	----

2011/862/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2011 r. zatwierdzająca określone zmienione programy zwalczania i monitorowania chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych na rok 2011 i zmieniająca decyzję 2010/712/UE w odniesieniu do wkładu finansowego Unii przeznaczonego na programy zatwierdzone tą decyzją (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 9478).....	64
--	----

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2011/2/UE:

★ Decyzja nr 2/2011 Wspólnego Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 25 listopada 2011 r. zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego	70
--	----

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL